

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University

Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

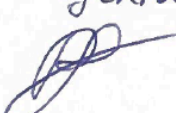
**Translation project:
By Blood, By Salt by J. L. Odom**

**Перекладацький проєкт: переклад книги Дж.Л.Одом
«By Blood, By Salt»**

BA paper

Pavlo Semeniuk
PERb-1-22-4.0d

Research adviser:
S. Merkulova, Ph.D.

*Цим підписом засвідчується,
подані на захист рукопис та
електронний документ є ідентичні*
03.06.2026

Kyiv – 2026

Abstract

This paper deals with translation of the stylistically rich fantasy novel *By Blood, By Salt*, which is full of allusions and different literary devices. It was discovered that allusions are an essential part of the novel's narrative and atmosphere. The translation contains different techniques to render the style of the author into Ukrainian language.

The first chapter of this project comprises actual translation of the selected fragment from the book *By Blood, By Salt* by J. L. Odom.

In the second chapter specifics of the author's style was examined. J. L. Odom's depiction of fantasy world under the influence of her military service in the Middle East revealed. The author's style with big amount of literary and rhetorical devices is outlined. To preserve the author's style series of translation techniques were applied in the process of translation. They were analyzed in the second chapter either.

Key Words: allusions, *By Blood, By Salt*, descriptions, style.

Анотація

В цій роботі розглядається переклад стилістично насиченого фентезійного роману «*By Blood, By Salt*», який сповнений алюзій і різних літературних прийомів. Встановлено, що алюзії є невід'ємною частиною сюжету та атмосфери роману. У перекладі застосовано різні прийоми перекладу для передачі стилю автора українською мовою.

Перший розділ цього проекту містить фактичний переклад обраного фрагмента з книги Дж. Л. Одом «*By Blood, By Salt*».

У другому розділі розглядалися особливості стилю автора. Виявлено, що зображення фантастичного світу Дж. Л. Одом відбулося під впливом її військової служби на Близькому Сході. Окреслено особливий стиль оповіді авторки, насиченою великою кількістю літературних і риторичних прийомів. Для збереження стилю авторки в процесі перекладу застосовано низку перекладацьких прийомів. Їх також проаналізувано у другому розділі.

Ключові слова: алюзії, «*By Blood, By Salt*», описи, стиль.

Contents

Introduction.....	4
Chapter 1. Translation of the book By Blood, By Salt by J. L. Odom.....	5
Chapter 2. Rendering J.L. Odom’s distinctive style into Ukrainian: the case of fantasy novel By Blood, By Salt.....	30
2.1 The author and the book.....	30
2.2 J.L. Odom’s distinctive style and literary devices in the novel.....	30
2.3. Translation techniques applied for rendering J.L. Odom’s expressive narrative into Ukrainian.....	34
Conclusions.....	41
List of References.....	42

Introduction

The relevance of this translation project is determined by the growth of interest among Ukrainian readers in contemporary fiction and a corresponding need to expand the target audience for modern foreign authors whose work features a rich amount of literary devices. The style of J.L. Odom is unique due to her background as an Arabic linguist during her deployment in Iraq, resulting in the dense layer of different literary devices and culture-inspired elements.

By Blood, By Salt is a debut novel, though, the interest to in is still in progression and there are no fundamental researches of it, but there are several studies of linguistic aspects of the narrative. Yet they are not connected to studies of the author's style as a whole.

The theoretical and methodological foundation of the analysis includes works of scholars like Peter Newmark, Lucia Molina, Hurtado Ambir, Brendan McGuidan, and others.

The **object** of this study is distinctive author's style and literary devices of modern English fantasy prose. The **subject** is the correlation of translation techniques applied in the process of rendering of these literary devices from English to Ukrainian.

The **aim** of this project is translation and stylistic analysis of the selected fragments from the fantasy novel *By Blood, By Salt* by J.L. Odom. To achieve this aim, following **objectives** were designated:

- 1) To translate the selected fragments of the novel *By Blood, By Salt* from English into Ukrainian;
- 2) To analyse and characterise author's style and literary devices within the source text;
- 3) To summarise translation techniques utilized during the translation process.

The research material consists of the fantasy novel *By Blood, By Salt* written by J.L. Odom in 2024 and translation of selected chapters into Ukrainian.

The paper consists of an introduction, translation, analysis and conclusions? List of references and appendices

The translation project includes 27 pages of actual translation and 13 pages of the translator's analysis. The source text consists of 7,741 words and 42,262 characters with spaces, while target language translation consists of 6,441 words and 38,594 characters with spaces

Chapter 1. Translation of the book *By Blood, By Salt* by J. L. Odom

SL Text

The Sahr did not acknowledge Azetla's approach and was likewise indifferent to the assigned watchmen who scarce knew what to do with it. With her. With whatever she bloody was. And what does one do with a charge that is armed and free? Linger and shift and tense the shoulders? .

The Sahr inspected its horse in a thorough manner, calming it with whispered words in its own language as the animal flicked its tar-black mane against the Sahr's shoulder. Azetla folded his arms gingerly against his ribs .

"You don't need to do that," he said. "He'll have been treated like a king. He's worth more than either of us bought and sold twice over."

The Sahr smiled as it rearranged the reins and tethered the horse. "Well that's true." .

It looked Azetla over in a way he did not like, assessing him now in the light of day where the night had perhaps hidden how severe a beating it had been. He felt keenly conscious of each cut and bruise. And of what they signified. Azetla loosed his arms from their fold and set them akimbo and the Sahr's eyes followed the stiff movement of his left hand and fixed on the bandage he wore. It clicked its tongue at him much like it had done at the horse .

"They went for your hand, then?" it said, as his palm closed defensively over the stained cloth. "The West Makarish tend to prefer the symbolic wounds—one tribe caught a thief who played the oud, so they broke her fingers. And the people of Hushai are great runners, so whenever they take vengeance against that tribe, they sever the tendons in their ankles. But I don't think they would have stopped at your sword hand." .

TL Translation

26 (½)

Сар не звернула уваги на те, як підійшов Азетла, і їй було так само байдуже на призначених вартових, які майже не розуміли, що робити з цим. Тобто, з нею. Чим би вона в біса не була. Та й що можна поробити з в'язнем, що вільно вештається зі зброєю? Стирчати поруч та шулитися від напруги?

Сар ретельно оглянула свого коня, заспокоюючи його шепотом на своїй мові, поки тварина махала своєю чорною гривовою по її плечу. Азетла обережно схрестив руки на грудях.

— Тобі не треба перейматися — сказав він — За ним й надалі доглядатимуть як за королем. Він дорожчий за кожного з нас, будь ми хоч двічі продані та куплені.

Сар посміхнулася, перекладаючи поводи та прив'язуючи коня - Щож, це правда.

Вона оглянула Азетлу, що йому не дуже подобалося, тепер уже під сонячним світлом, бо вночі було важко зрозуміти наскільки сильно його побили. Він гостро відчував кожну подряпинку та синець. І що вони означали. Азетла переставив руки собі на стегна, а Сар спостерігала за скутим рухом його лівиці, та помітила його бинт. Вона клацнула язиком так саме, як і до свого коня.

— Вони хотіли відтяти тобі руку, так? — сказала істота, як він стиснув долоню на заплямованій тканині. — Макарійці з Заходу полюбляють символічні рани - в одному племені спіймали крадійку яка грала на уді, тож вони зламали їй пальці. А народ Хушаї славиться бігунами, тож коли вони йдуть мститися до них, вони перерізають їм сухожилля на щиколотках. Але я не думаю, що вони б зупинилися на твоїй "бойовій" руці.

“No,” Azetla said.

“A fine, warm welcome for their commander,” the Sahr replied.

“Well, as you said, my men would have given you a still warmer welcome, if I’d let them.”

“No doubt.”

“I do have to consider how long, exactly, I can justify not letting them harm their Captain’s killer,” he said in a calm, neutral voice.

The Sahr tilted its head to the side. “By blood, Mashevi, is that what you think a threat sounds like? Don’t you realize that there’s no point in leveraging my life against me, of all things. It’s...beside the point. And,” the Sahr looked at Azetla’s hand again, “it’s a false threat. You don’t even mean it.”

Azetla smiled faintly, which made the Sahr turn wary. He drew out the Trekoan knife he had taken the day it was captured.

“You misunderstand. I am explaining the truth of my position to you. Allowing you free comes at great cost. Even had they not loved their Captain as they did, most think you are capable of evil and magic just by the word of your mouth. That you can bewitch and curse and deceive.”

The Sahr gave a quiet laugh and shook its head. “That’s an intoxicating thought. I’ll admit I like the sound of it, and I’m happy for it to be in as many minds as possible. But that’s not how it works, Mashevi.”

Suddenly, the Sahr stepped closer and an earnest look showed on its face, which felt far more hazardous than any sneer or cruel grin. “I hear what you say. I see you, your reactions, your mannerisms, and the way your eastern mouth reaches so far around Maurowan words. And then, as sure as death, I know what you need to hear. And I say that. Some require lies, flourishes, or flattery. But I’ve found that what you need are the raw facts, even if

— Ні. — Сказав Азетла.

— Теплий прийом для свого командира — додала Сар.

— Ну, як ти сама казала, мої бійці прийняли тебе б ще тепліше, лиш би дозволив я.

— Не сумніваюся.

— Я маю враховувати, скільки ще часу я можу переконувати їх не зачіпати убивцю їхнього капітана. — промовив він спокійним голосом.

Сар нахилила голову в бік

— О кров, Машеві, невже ти вважаєш, що так має звучати загроза? Ти не розумієш, що з усіх речей, тиснути на мене смертю це безглуздо? Та і взагалі... — Вона подивилася на руку Азетли знову, — Це блеф. Ти про це навіть і не думаєш.

Азетла легко посміхнувся, що насторожило Сар, і дістав трекоанського ножа, якого він підібрав в той день як воно було захоплене.

— Ти неправильно зрозуміла. Я пояснюю свою ситуацію. Дозволити тобі вільно ходити дорого мені обходиться. Навіть якби вони не любили так сильно свого капітана, більшість вважає, що ти вмієш чаклувати злу магію лиш сказавши слово. Вірять, що ти здатна і проклянути, і обманути.

Сар тихо посміялася та похитала головою.

— Це дуже спокуслива думка. Я визнаю, мені вона до вподоби, і я тільки буду рада, якщо так буде вважати більше людей. Але це так не працює, Машеві.

Раптом, Сар підійшла ближче, з найщирішим виразом обличчя, що відчувався більш небезпечним за будь яку єхидну посмішку.

— Я чую, що ти промовляєш. Я бачу тебе, твої реакції, манеризми та як твій східняцький язик намагається вимовити маурованські слова. А потім, неминуче як смерть, я знаю, що тобі треба почути. І я це тобі кажу. Іншим треба брехня та лестоці. Але

they're a thousand leagues from what you want. Because once you know them, you're trapped by them." .

Azetla stared blankly, no words to say, no words to withdraw. His blood felt strange, and his footing, uneasy. He could not scrounge a single thing out of his mouth, and he desperately, desperately wanted to. It was trying to tell him he was being swindled by mere truth. He tapped the flat of the Trekoan knife against his leg at a tense rhythm .

"I'm doing it right now," it continued in an amused voice. "When I speak plain and straightforward like this, you usually let out a long breath and, after a while, your shoulders fall from their tension—they're usually pulled up when you first start talking to me—and each time I do it, you stay your hand and ignore that remaining corner of your mind that begs you to gut me, here and now. Because you know I'm telling the truth. I can lie perfectly and without qualm, rest assured. But I have not been lying to you, because it wouldn't work the way I want it to, and it wouldn't do me any good." .

He felt the effect even as it was being described; he wanted to relax. Of course it was not jinn or devil or fire; it was just intuitive . It saw that naught but the truth would reach him. Simple. Nothing more than that. No sleight of tongue, certainly not. No clever tricks. Nothing to see here. By salt, it was like having someone say that they were tying your hands a certain way while in the very act of doing so, and you were meant to nod along saying, "yes, you're right, that is how you tie a knot. Good job. Thank you." .

He almost smiled in astonishment. He could not maneuver around its words, try as he might, but there was such a thing as a percentage of the truth, and such a thing as omission. He knew that better than anyone. So he did let his shoulders relax. Then he curled his fingers securely around the Trekoan knife—the gash stung when he did so—and raised it with a calm gesture .

тобі, я усвідомила, потрібні лише сухі факти, навіть якщо вони і близько не сходяться з твоїми бажаннями. Бо як тільки ти їх знаєш, то стаєш їх заручником.

Азетла дивився порожнім поглядом, ні промовивши ні слова. Кров відчувалася дивно, його стійка похитнулася. Він не міг видавити ні звуку, хоч як би сильно він цього бажав. "Воно" пояснювало

йому, що його обдурювали правдою. Він стукав пласкою стороною ножа по нозі в напруженому ритмі.

— Я це роблю прямо зараз — продовжило створіння веселим голосом — коли я говорю прямо і просто, ти зазвичай глибоко видихаєш, а потім, розслабляєш свої плечі — вони зазвичай напружені, коли ти починаєш зі мною розмовляти - і кожного разу як я це роблю, ти стримуєш свої руки та ігноруєш ті частини твого розуму, що хочуть час від часу мене прирізати. Бо ти знаєш, що я не брешу. А я можу брехати бездоганно, без жодної помилки, будь певен. Але я цього не робила, бо це не спрацювало б так як я хотіло, і не принесло мені жодної корситі.

Він відчував цей ефект прямо тоді, як воно його описує. Він хотів розслабитися. Звісно, це не через чи то джина, чи то диявола, чи то полум'я. Це було просто інтуїтивно. Воно розуміло, що нічого крім правди його б не зачепило. Нічого більш. Ніякого красномовства, чи кмітливих трюків. Нічого. О сіль, це наче тобі, в той час як тебе зв'язують, пояснюю як саме це роблять, а тобі тільки і залишається, що кивати у відповідь, і казати: "Так, саме так і треба зав'язувати вузла. Чудова робота. Дякую."

Він майже посміхнувся від захоплення. Він ніяк не міг перекрутити її слів, як би не намагався, але існують такі речі, як відсоток правди та замовчування. Він знав це краще за всіх. Тож він

“So what you mean to say is that if the West Makarish meant to render you harmless, they need only go for the tongue. Without it you would have neither Trekoan, nor Makarish, nor Maurowan, nor any truth or lies,” he said.

The Sahr went taut. It pressed its lips together and there was no mistaking the brief and bright flash of fear across its face. It glanced to the side as if to see how many soldiers were about and whether they were closing in. Azetla knew the sharpness of its fear because it was so bitterly familiar to him. The banding of the Trekoan hilt bit into the wound in his left hand .

Azetla turned the knife around in his palm and offered the hilt to the Sahr.

“You do tell the truth, I think. Maybe you don’t value your life, but you do value your tongue. Perhaps because that’s all you have, and you know it—never mind whether you were telling the truth when you said you don’t know what you are.” .

“I’m Shihrayan,” the Sahr said flatly. It did not touch the knife. As if that meant anything to him or anyone. A Shihrayan was a Sahr was a devil was a danger .

“And what else?” he said.

The Sahr narrowed its eyes. “Ask your God that, Mashevi, not me. The gods are the ones who know what we are.” .

That was true as well. He breathed out a laugh. The Sahr reached up at last, and took the knife from his palm. It was a simple one, but well made, and worn to fit the palm that owned it .

“I will reduce the watch and alter their instructions. As to privacy, however, none of us here have it entirely, so you can be given no more than the rest of us. No more. No less. And the same rations,” Azetla said. “This with the understanding that the less attentive I ask my men to be regarding you, the more vigilant I will be. And the less merciful, should you prove me wrong in the slightest.” .

врешті розслабив плечі. Далі, він обхопив пальцями трекоанський ніж - від чого рана на руці запекла - та спокійно підняв його.

— Тож ти кажеш, що якби Західні Макарійці вирішать тебе обеззброїти, то їм треба лиш відтяти тобі язика. Без нього ти не скажеш ні трекоанської, ні макарійської, ні маурованської, і не будь якої іншої брехні чи правди.

Сар напружилася. Воно стиснуло свої губи і можна було помітити беззаперечний спалах страху на її обличчі. Воно озирнулося, наче спробувала оцінити скільки солдат було навколо, та чи не підходило більше. Азетла знав гостроту її страху, бо йому самому він був дуже знайомий. Перепліт ножа впивався у рану на руці.

Азетла перевернув ножа в руці та простягнув його до Сар.

— Я вважаю, ти і справді кажеш правду. Може ти і не цінуєш власне життя, але твій язик тобі явно дорогий. Може, це тому що це все, що в тебе є, і ти це усвідомлюєш - не має значення, що ти кажеш, якщо і сама не знаєш чим ти є.

— Я - Шираян - відповіла вона сухо. Вона не доторкнулася до ножа. Він вже нічого їй не вартував. Шираян це Сар, Сар це дияволи, а дияволи це небезпека.

— І що ще? - запитав Азетла.

Сар прищурилась.

— Запитай свого Бога, машеві, не мене. Лише боги знають, чим ми є.

Це теж була правда. Він посміявся на видиху. Врешті Сар простягнула руку та забрала ніж. Він був простий, але якісний, та гарно сидів у руках свого власника.

— Я скорочу вартових та зміню їхні вказівки. Щодо приватності, то її тут ніхто не має, тож і ти її не матимеш. Не більше, не менше. І пай буде такий самий. - сказав Азетла - Але розумій,

For once, it looked like the Sahr was the uncertain one, not sure what he would do, not even as certain of what he was. That was good and wise of it. It nodded slowly .

“All right. Then I can force that northern Lord’s hand,” it said.

Azetla raised his eyebrows faintly and waited.

“I can make them need you,” it said. “I can make it so that if he cuts you off, he cuts off his best allies here in Trekoa. It will be all but impossible for them to shake you out.” .

As impossible as you are making it for me to shake you out, you unholy Sahr? But this was what he wanted. This was the whole point .

“Very well. Explain,” he said.

“Nothing can be accomplished in Trekoa without Rokh Imal Bin-Zari of Saqiran. Nothing. If he is made an ally of this conspiracy, and if you are the one with whom he strikes hands, that will get you halfway there.” .

“If. If,” Azetla said.

“I say that because I can make the introduction, but only you can secure the alliance. Surely you understand that.”

“Lord Verris doesn’t even know that I’m aware of all his plans. He only suspects that I suspect. Not much can be done openly in any direction.” .

The Sahr had relaxed back to its usual state, and had begun to pick dirt out of the crease at the top of the knife’s hilt.

“That I can handle with little cost to you. You can’t be an easy target for retaliation if you’re merely one of many who know. I mean, it would have to come to light eventually, wouldn’t it?” .

It smiled and looked at Azetla to see that its meaning was understood in full. He was playing with fire. He knew that. But, hopefully, a controlled burn. And better risk being singed now, than being turned to ash later .

наказуючи своїх людям менше за тобою наглядати, я сам буду більш пильним. І менш милосердним, якщо ти мене хоч якось зрадиш.

Вперше склалося враження, наче це Сар була не впевнена. Не тільки в його подальших діях, але навіть в тому ким він є. Це було гарне та розумне рішення для неї. Вона повільно кивнула.

— Домовилися. Тоді я зманіпулюю нашим північним паном. - сказала вона.

Азетла припідняв брови і чекав на пояснення.

— Я можу зробити так, аби ти був їм потрібен. Зробити так, що якщо він позбудеться тебе, то втратить своїх найкращих союзників тут в Трекоа. Викинути тебе стане просто неможливо.

“Так само неможливо, як позбутися тебе, нечестивий Сар?” Подумав Азетла. Але він хотів цього. Саме цього він і добивався.

— Чудово. Тоді пояснюй.

— В Трекоа нічого неможливо добитися без Роха Імала Бін-Зарі з Сакірану. Просто нічого. Якщо зробити його причетним до цієї змови, і якщо ти будеш саме тим, з ким він домовиться, то пів роботи вже зроблено.

— Якщо і якщо. - відповів Азетла

— Я це пропоную, оскільки я можу вас познайомити, але тільки ти можеш укласти союз. Впевнена, ти це розумієш.

— Лорд Веріс навіть не знає, що мені відомо про його плани. Він лише підозрює, що я підозрюю. У відкриту майже нічого не зробиш.

Сар повернулася в свій звичний стан, та почала виколупувати бруд з під руків’я ножа.

— Це я зможу вирішити з найменшими втратами для тебе. Ти не будеш простою мішенню, якщо ти будеш одним з багатьох, хто знає. Ну, тобто, рано чи пізно це ж має впливти на поверхню, так?

— Вона посміхнулася та поглянула на Азетлу, чи той все правильно зрозумів.

“But if I do this for you, easterner, then I’m no prisoner here, not even in the mildest form. And I owe you nothing.”

Azetla nodded.

“And I’ll owe you nothing,” he said. “Not even protection.”

The Sahr narrowed its eyes only a little.

“Then you’ll want to take the Pardish road through Saqirani territory today, not the Saav-si. It will add only half a day, and give you everything else you need.”

She did not give Azetla warning when she laid out the trap. That seemed the most effective tack, for then Azetla would have to feign neither surprise nor anger. He could have them both naturally and whatever retaliation might come from that northerner, Lord Verris, would be directed toward her .

Which meant it would not land, but skitter and stop at her feet, impotent. Azetla had shown some real capacity for wrenching her wrist when he wanted to, for finding the weak spots in her joints, but regarding this northerner she had not the least bit of concern. He scarcely knew where he was or what to do among soldiers .

There were a dozen officers and ten seasoned men of common rank standing about her when she explained the right respects and protocols for entering Rokh Bin-Zari’s village of Bir Herash. Lower the flags as a sign of respect and non-aggression. Do not attempt to engage the women in any fashion. Break marching form and let the Trekoans among them—there were only a mere dozen of distant Trekoan ancestry—walk at the front, just behind the battalion commander, who would represent all .

She gestured at Azetla casually and did not have to wait long for the provocation to induce the necessary reply.

“The Mashevi is not the official commander,” the northerner said .

— Але, як тільки я це зроблю, східняку, я більше не буду, ні в якій формі, в’язнем. І я тобі більше нічого не винна.

Азетла кивнув.

— І я буду теж нічого не винний. Навіть захищати тебе.

Сар трішки прищурилась.

Тоді тобі сьогодні слід замість дороги до Саав-сі обрати Пардішську, що йде по землях Сакірані. Це всього-на-всього додаткових пів дня шляху, але воно надасть тобі все необхідне.

27

Вона не попередила Азетлу, коли саме вона підготує пастку. Це здавалося найефективнішим рішенням, оскільки Азетлі не доведеться вдавати чи то злість, чи то здивування. Він би відчував їх насправді, і будь яка відповідь від північника, Лорда Веріса, була б направлена на неї.

А отже воно ніяк не зачепить її, а лиш пролетить повз. Азетла довів, що він здатен викрутити їй руки та знайти слабкі місця, а північник її ніяк не хвилював. Він ледве розумів де знаходиться чи як себе поводити поміж солдатами.

Коли вона пояснювала правила поведінки при вході до селища Бір Гераш, у власності Роха Бін-Зарі, була присутня дюжина офіцерів та з десятків досвідчених бійців рядових рангів. Опустіть прапори в знак поваги та миру. Ніяк не взаємодійте з місцевими жінками. Поруште маршовий стрій, та дозвольте трекоанцям - серед бійців було не більше дюжини з таким давнім походженням - йти попереду, прямо поза командиром батальйону, який і буде представляти усіх.

Вона невимушено вказала на Азетлу, відповідь на що не довелося довго чекати.

— Машеві не є офіційним командуючим - сказав північник.

“Oh isn’t he? Who is, then?” she said, laying out the sketch map of Bir Herash to Areo which she had dictated, and Azetla drawn up.

This “Verris”—Verris sounded like the Makarish word for mouse, so it distracted and amused her to hear it said all the time—strained. He did not like talking to her. Not before they reached the battalion, and not the three days since. Some combination of pride and uneasiness stiffened him each time. But he had no choice .

“I am,” he said, with only a little hesitation.

Such an easy falsehood to lay bare and mock in front of the men, and the taste of sarcasm was already warm on her tongue. But she saw Azetla’s look of warning, the abrupt tension in his jaw. What was at Verris’ expense now, would be at Azetla’s later. Humiliating him was not to the purpose .

“That will not serve you, I’m afraid,” she said gently, looking down at the map. “Rokh Imal Bin-Zari does not easily tolerate northerners. A Mashevi, he will accept.” .

“Maurow he must accept. And I still have not understood why this tribal chieftain’s good grace is of any value to me,” Verris said.

She kept her eyes on the sketch-map—a simple little representation, lovely for its accuracy—and kept her voice soothing, calm, and blandly Maurowan.

“Understand, you’re in my desert, northerner, and you know as little of its capacity as of my own. If you wish success to your Corra against his brother, you won’t waste this chance on formality. This Rokh has opposed the northern Emperor for as long as you’ve been alive. His authority here is far greater than you realize, and needful. But, until you prove otherwise, you are still of Riada to him. You are still the enemy. You have to be patient.” .

The effect of her words was not wholly unlike a front of cold washing in, with that same, wildly abrupt transition of taste, feel,

— О, ось воно як? Ну, а хто тоді? — вона запитала, розкладаючи замальовку мапи Бір Герашу до Арео, яку вона сама і надиктувала, як Азетла її замальовував.

Верріс напружився. Його прізвище нагадувало звучанням слово “миша” на макарійській, що дивувало та смішило її, коли його постійно згадували. Він не любив з нею спілкуватися. Так було коли вони йши до батальйону, і як дійшли. Якась суміш гордовитості та ніяковості стримувала його кожного разу. Але вибору у нього не було.

— Це я — відповів він, майже не зволікаючи.

Така проста брехня, яку так легко можна розкрити та висміяти перед бійцями. Сарказм вже починав крутитися у неї на язичку. Але вона помітила попередження Азетли, як його щелепа на мить напружилася. За що зараз розплачується Верріс, потім буде розплачуватися він. Принижувати його буде невігідно.

— Боюся, так воно не піде. - лагідно вона сказала, оглядаючи мапу. -- Рох Імал Бін-Зарі не дуже радує північників. А от машеві він прийме.

— Маурованця він мусить прийняти. І я досі не розумію, яка користь від цього вождя дикунів мені.

Вона не відривала очей від замальовки мапи — вона була простою, але доволі точною — і продовжила говорити спокійно на прісній маурованській.

— Зрозуміте правильно, північнику, що ви у моїй пустелі, і ви знаєте менше про її таємниці ніж за мої. Якщо ви хочете, аби ваш Корра перемиг свого брата, вам не слід втрачати такий шанс через формальності. Цей Рох протистояв північному Імператору впродовж всього вашого життя. Його авторитет тут значно більший, ніж ви усвідомлюєте, і він нам потрібен. І, поки ви не доведете йому інакше, ви для нього все ще слуги Ріади. А отже і вороги. Ви маєте бути терплячим.

Ефект від її слів був схожий на занурення в крижану воду - з такою ж раптовою зміною відчуттів. Неначе самі боги відмахували

and smell. As if the Gods themselves were sweeping nature aside with their hands. It was always faintly intoxicating to her when she was able to procure a lightning reaction in the air .

The soldiers murmured. Verris was drained of all his color. Should he try to deny it? The words were already loose. Though he stood stock still, she could almost feel his mind darting, swaying, reeling. And the longer he struggled to speak, the deeper the words rooted, the more the absence of denial breathed out confirmation .

She attended to the map for a few moments longer, as though unaware of the palpable shiver in the air, then glanced up toward Lord Verris with a look of concern. Soft, subtle. As genuine as she could fashion it around her inner mirth .

“Was this not yet meant to be common knowledge? I assumed that was the entire reason for my being here.” She flicked her fingers across the map. “If I have misunderstood, then you will be even less welcome in Rokh Imal’s tent.” .

She stood up and adopted her most non-threatening posture: hands held lightly at her waist, shoulders relaxed, head angled a little downward, slow and all but hesitant in her movements as she stepped toward him.

“To one who supports Riada, Trekoa is a wall and then a snare. To one who opposes him, it is a door and even ground. Discuss your intentions with your men or don’t—that isn’t my affair—but the Mashevi must walk at the head. Do with him as you please, once you have your footing, but at least let him be put to good use first.” .

“Enough,” Verris barked. “I’ll grant you your knowledge of Trekoa, but nothing else. And do not speak of what you do not understand in front of my men.”.

Oh how quickly he had picked up that little token she had offered. “My men” indeed.

She had taken great care not to look at Azetla once throughout her little gambit, but feeling the success of it she

закони природи. Їй завжди трохи дурманило, коли вона провокувала бурну реакцію.

Солдати забубоніли. Верріс повністю збліднів. Чи спробує він заперечити? Але ж слово не горобець. Хоч він і стояв струнко, але вона могла відчувати, як його розум паморочився. І чим довше він мовчав, тим сильніше її слова вкорінювалися. Відсутність заперечення означало підтвердження.

Вона дивилася на мапу ще деякий час, неначе не помічала напругу у повітрі, і потім занепокоєно подивилася на Верріса. М’яко та стримано. Найщиріше, як вона тільки могла, в протиріч глузуванням всередині себе.

— Хіба про це вже не знають усі? Я думала, що це і була причина, чому я тут з вами. -- вона провела пальцем по мапі, — Якщо я помилилася, то вас тим паче не буде радий бачити Рох Імал.

Вона підвелася та встала в свою найменш загрозливу позу: руки легко лежали на талії, плечі розслаблені, голова нахилена трохи униз, вона неспішно та без вагань рухалася до нього.

— Для прихильників Ріади, Трекоа це спочатку стіна, а потім — пастка. А для його суперників — чиста стежина. Чи ділитесь ви своїми задумами з бійцями, чи ні - мене не стосується, але машеві має йти попереду. Робіть з ним, що хочете, як тільки зможете стати на ноги, але для початку, хоч скористайтеся ним на власне благо.

— Годі! -- прогарчав Верріс, — Я визнаю, що про Трекоа ти знаєш більше, але і все. І не мели язиком перед моїми бійцями про те, чого сама не знаєш.

О, як швидко він захопився за піднесену йому ідею. “Мої бійці”, воістину.

Вона ні разу не подивилася на Азетлу протягом своєї невеличкою хитрості, але відчувши успіх, ризикнула на нього зиркнути. Він був суворим. Напружений з голови до ніг, чекаючи на підлість в свою сторону. Але її так і не було.

hazarded a glance. He was stern. Braced from head to foot, waiting for the bite to come. But it didn't .

Verris immediately called a separate meeting. There was, no doubt, some wrangling, justifying, and many clever euphemisms to be bandied about. She did not know. But a détente was reached. There was grave understanding in the air, and the battalion was ordered to proceed in the manner which she herself had dictated .

It really did seem as if one of these days the game would be up, and no one would listen or bend to her. That her tongue would falter and be routed. But not here. Not yet .

She looked upon the dusty roads of the village of Bir Herash, the fire-pits sending rich smoke into the air, the canopies stretched like patchwork between the stone and clay buildings, the goats and sheep being driven across the road to new grazing. She could not cajole herself into feeling even the least bit of hatred for it anymore. She could barely fend off a sense of rest. And warmth .

The Trekoans had once been nomadic—some still were—but Bir Herash was a settled location long before Rokh Bin-Zari's time. Tributes to wandering ways were scattered throughout the village, but deep permanence was the reality, and it was that—among other things—which used to make her uneasy. It troubled her to be so little troubled by it now .

She stepped forward to meet the young Trekoan man who approached the battalion. Rahummi Bin-Deghan, Rokh Imal's nephew. He was easy to recognize from a distance, for his had always been a buoyant stride, eager like a boy's. He was dressed in commonplace attire: a loose-fitted, long-sleeved linen cloth that fell all the way to his sandals with a simply decorated band about the waist. As he neared and saw it was her, he smiled in astonishment and touched his trim, youthful beard. He had been almost bare-faced when she last saw him .

He tried to speak, but she preempted him.

“What—” .

Верріс відразу ж скликав окреме засідання. На ньому, без сумніву, прозвучали деякі суперечки, виправдання та дуже багато кумедних евфемізмів для подальших чуток. Хоч вона цього і не знала, але напруження спало. Тепер у весь батальйон розумів, що відбувається, і вони почали діяти саме так, як вона і диктувала.

Воно справді здавалося, що в один з наступних днів, уся її авантюра провалиться, і ніхто не буде її слухати. Що її язик не впорається. Але цього не сталося. Поки.

Вона дивилася на запилені дороги селища Бір Гераш. Вогнища пускали густий дим в повітря. Навіси простягалися мов зшите з клаптиків простирадло між кам'яними та глиняними будинками. Кіз та овець переганяли по дорозі до нових пасовищ. Більше вона не могла переконувати саму себе, що ненавидить це місце. Вона не могла позбутися від почуття спокою. Та тепла.

Трекоанці в минулому були кочовиками, деякі і досі не осіли, але Бір Гераш було заселене ще задовго до появи Роха Бін-Зарі. Вшанування до шляху мандрівників були по всьому селищі, але в реальності місце нікуди не рухалося, і саме це - окрім багатьох інших речей - викликало у неї ніяковість. Тепер ж їй було ніяково, що це більш не викликає таку саму ніяковість.

Вона пройшла уперед аби привітатися з молодим Трекоанцем, що наблизився до батальйону. Це був Рахуммі Бін-Деган, племінник Роха Імала. Його було легко впізнати здалеку, бо він завжди мав цю енергійну, хлопчачу ходу. Він був одягнутий в місцеве вбрання: вільна лляна тканина з довгими рукавами, що спадала аж до сандалів, з просто прикрашеною стрічкою навколо поясу. Як він підійшов ближче та упізнав її, він посміхнувся від подиву та доторкнувся до своєї підстриженої, юнацької борідки. Як вона бачила його востаннє, у нього майже не було ні волосинки на обличчі.

Він спробував заговорити, але вона його випередила.

— Що...

“I’ll explain it to you later. I need to speak to your uncle first and foremost,” she said.

Rahummi stared at her with bewilderment. “He’ll want nothing to do with you, you know that.”

“He will see me,” she said. She gestured back toward Azetla, who waited at a respectful distance. “Tell him that the Mashevi commander of this Maurowan battalion wishes to make an alliance with him.”

“What is this, Shihrayan?” he asked, casting a leery eye at all the Maurowan soldiers dammed up behind Azetla’s command line.

“Just tell your uncle what I told you.”

Not half an hour later, the soldiers were being directed to a plain where they might make camp, and Azetla was beckoned by Rahummi.

“He’s to be followed,” she said to Azetla. “Just you. He is Rahummi Bin-Deghan, the Rokh’s oldest nephew, and someone you want on your side. Him, you can trust.”

Azetla looked at her strangely, but then nodded and followed Rahummi into the largest sand-colored structure in the village. It consisted of a two-tiered building, and several elaborate tented sections, for official matters must take place under a canopy. Otherwise disrespect would be implied, and keenly felt by any who knew enough to feel it.

She and Azetla were led through the first canopied room, lined with woven art and paneled with animal skins and richly dyed cloth. Bits of copper, hammered paper-thin, were sewn into patterns, glinting by lamplight across the walls, calling to mind the River Saav shimmering under the sun. She had been dizzied by the sheer opulence when first she saw it, nine years ago.

Rahummi lifted the embroidered cloth door to offer them entry to the formal Great Tent. She stopped and indicated that Azetla was to go in first. He did so, but glanced back uncertainly when she did not follow him in. She ticked her fingers against her

— Я поясню тобі пізніше. В першу чергу, я маю поговорити з твоїм дядьком. -- сказала вона.

Рахуммі з подиву витріщився на неї.

— Він не хоче тебе бачити, ти ж знаєш.

— Але він мусить, -- відповіла вона. Вона вказала на Азетлу, який очікував на певній відстані. -- Передай йому, що Машевійський командир зі своїм Маурованським батальйоном бажає укласти союз з ним.

— Що це таке, Шираян? — запитав він, кинувши підозрілий погляд на всіх північних солдатів, що стояли поза Азетлою.

— Просто передай своєму дядьку, що я сказала.

Не пройшло і півгодини, як солдатам було вказано рухатися до рівнини, де вони б розбили табір, а Азетлу підкликав Рахуммі.

— Слідуй за ним, — сказала вона Азетлі — Тільки ти сам. Це — Рахуммі Бін-Деган, найстарший племінник Роха, та той, кого ти хочеш бачити в друзях. Ти можеш йому довіряти.

Азетла дивно на неї подивився, але потім кивнув та послідував за Рахуммі до найбільшої будівлі в селищі. Воно складалося з двоповерхового будинку, та кількох вишуканих наметових секцій, оскільки, по традиції, офіційні справи мають вирішуватися під накриттям. У іншому випадку, це був би прояв неповаги, і дуже великої для будь кого, хто знав про цей звичай.

Її та Азетлу провели скрізь першу наметову кімнату, що була обкладена витворами тканого мистецтва, обшита шкурами тварин та яскраво пофарбованими тканинами. Мідні частинки, пласкі мов папір, були пришиті до візерунків, та блистіли по всіх стінах від світла ламп, що мало нагадувати собою ріку Саав під сонячним сяйвом. Її паморочила сама по собі розкіш, коли вона це вперше побачила 9 років тому.

Рахуммі підняв вишиті тканинні двері і запросив пройти до офіційного Великого Намету. Вона зупинилася, натякаючи, щоб Азетла пройшов першим. Коли він це зробив, то невпевнено

leg and let the cloth door hang against her shoulder. Her blood hurried just a little in her veins when she saw Rokh Imal step forward .

She leaned against that which was the ancient threshold and waited.

Rokh Imal stood with casual authority on a floor of rugs. His beard was full and graying, but he was never one to seem aged or weak. He wore the traditional robe and head covering, the sole distinction from his people being the dye and intricacy of the leather band that kept the linen headcloth in place. The simplicity of the Saqirani band was said to show their “great modesty,” a saying which amused her, as they tended to utter it in prideful tones .

Rokh Imal did not look at her or speak to her. Rather, he fixed on Azetla and spoke a greeting to him in Trekoan. Azetla attempted a response, his mouth stumbling over the old, heavy phrase, “God’s peace upon you and your family and all that live within your tents.” The Rokh beckoned Azetla with a warm and generous gesture .

“I take it he does not speak Trekoan,” Rokh Imal said coolly without looking at her.

“He does not,” she said .

“You will always force my hand, won’t you?” he said, his voice placid for Azetla’s sake, his scorn palpable for her better knowledge of him. She wrapped herself in as much coolness and indifference as she could manage and said nothing .

Imal called a serving-man into the room. The man laid a large, dull-colored cloth near the low-set table. With a reluctance that had nothing to do with respect, she stepped fully into the room, grinding her jaw only a little before catching herself .

The cloth laid was an accommodation for those deemed unclean. Unholy. It was used for blasphemers, pagans, and any men who had not been ritually cut clean before the desert God on their

озирнувся, коли вона не прослідувала за ним. Вона стукала пальцем по носі та дала дверям зависнути на її плечі. У неї ледь тьохнуло серце, коли вона побачила як Рох Імал вийшов уперед.

Вона сперлася на стародавній поріг та почала чекати.

Рох Імал стояв на застеленій килимами підлозі з невимушеною владністю. У нього була велика та вже сивіюча борода, але сам він не здався ні похилим, ні слабким. Він носив традиційні роби та покриття голови, і все, що його виділяло від його людей це барви та витонченість шкіряної пов’язки, що тримала лягну тканину на голові. Кажуть, що простота сакіранської пов’язки відображала їхню “велику скромність”, що смішило її, оскільки пояснювали вони це доволі гордовито.

Хазяїн а ні подивися, а ні говорив до неї. Він зосередився на Азетлі та привітався з ним на Трекоанській. Азетла спробував відповісти, його язик заплітався, поки він промовляв стару, та довгу фразу: “Хай буде Божий мир вам, сім’ї вашій та усім тим, хто живе в ваших наметах.” Рох підкликав Азетлу теплим, розмашистим жестом.

— Я так розумію, він не знає Трекоанської, — Спокійно сказав Рох, навіть не дивлячись в її бік.

— Ні, не розмовляє, -- відповіла вона.

— Ти завжди викручуватимеш мені руки, чи не так? — заради Азетли він промовив це спокійно, але вона знала його, і відчувала його презирство. Вона нічого не відповіла, і зробила якомога байдужий вигляд.

Імал викликав слугу до кімнати. Той простелив велику, тьмяну тканину біля низького столику. Хоч вона того і не бажала, і це було не через повагу, вона пройшла глибше в кімнату, на мить скриплячи зубами, поки вона не усвідомила це.

Ця тканина стелилася для тих, хто вважався нечестивим. Окаянним. На ній сиділи святотатці, язичники і усі чоловіки, яких не обрізали перед Богом пустулі на восьмий день життя. Його стелили

eighth day. It was set down as a symbolic protection of the ground on which they walked and the home in which they stood.

And since Rokh Imal did not generally admit any such people into his presence, it had only ever really been used for her. She sat down and told Azetla that he must as well. He threw a questioning eye at her .

“I had to have gotten these somewhere, you realize,” she said, flicking the slave band on her wrist and neck. “They speak to the Rokh’s ownership of me. Though it has since been renounced.”

“Renounced?” Azetla said, his wariness rising close to the surface.

“With a fervor,” she said .

“Don’t speak aside to him,” Rokh Imal said. “He is the one I am here to treat with. You are only the medium through which I must do so.”

She forced herself to relax and smile. “I merely explained what I knew he would ask. And he’ll need to wash and pray before the meal. He’s your sort.” .

Rokh Imal gave Azetla all he needed, and waited patiently, pleased by Azetla’s thoroughness.

“What are you doing here?” Imal said quietly in Trekoan, allowing a brief lapse in courtesy while Azetla was occupied with his ablutions.

She clicked her tongue with a soft smile. “Don’t you see? I brought you an easterner.” .

“We presumed you dead.”

“Well, I don’t seem to have the nature for it.” .

Rokh Imal pressed his lips together, which made his solemn mouth disappear into his gray beard.

“A truth if ever there was one,” he muttered .

She glanced over to the far corner where Azetla scooped water over his hands a second time and mouthed some words in his

як символічний захисти землі, по якій вони ходили, та хат, в яких вони були.

І оскільки Рох Імал не визнавав присутності таких людей біля себе, її діставали виключно для неї одної. Вона сіла, і сказала Азетлі зробити те саме. Він запитально глянув на неї.

— Я ж мала ж десь це дістати, розумієш. — сказала вона, та вказала на рабські пов’язки на шії та зап’ясті -- Вони позначають, що я власність Роха. Хоч від мене і зреклася.

— Зреклася? — запитав Азетла. Його настороженість тільки росла.

— З радістю, -- відповіла вона.

— Не розмовляй з ним -- втрутився Рох Імал — Це у мене з ним буде трапеза. Ти всього-на-всього посередник, через якого я вимушений говорити.

Вона змусила себе розслабитися та усміхнутися

— Я лиш пояснила йому те, що він би в мене запитав. І йому потрібно умитися та помолитися перед їжею. Він твого типуажу.

Господар надав Азетлі усе необхідне та терпляче чекав, задоволений його ретельністю.

— Що ти тут забула? -- тихо запитав Рох на Трекоанській, притримавши невелику вічливу паузу, поки Азетла був зайнятий омовінням.

Вона клацнула язиком з м’якою посмішкою.

— Хіба не бачиш? Я тобі східняка привела.

— Ми думали, що ти вже мертва

— Ну, схоже, що це мені не властиво.

Імал стиснув губи, через що його рот зник в сивій бороді.

— Єдина істина, в якій я певен — пробурчав він.

Вона глянула в дальній кут, де Азетла вже вдруге омивав руки та шепотів слова на рідній мові. На мить, він здався замученим, коли він загірив воду.

native tongue. For a moment, he looked almost haggard, and he gripped his hands hard over the drops of water .

“I don’t really trust the things you bring to the lintel of my door,” Imal said in a low voice. “Who is he?” .

She tilted her head faintly to the side. She was not yet satisfied on that point.

“He’s a native-born Mashevi. From Rinayim.” She paused. “Devout. And he’s the commander of this battalion.”

“Not possible,” Imal replied .

“An anomaly, yes, but it’s true. And your alliance will solidify the truth of it. He needs a southern ally with clout, and you need a southern ally with a Maurowan uniform. That’s why he’s here.”

“Does he know that’s why he’s here?” .

Azetla had finished his prayers and was fumbling through an earnest attempt to thank the head slave, Afir, who bore away the wash-bowl and cloth.

“More or less,” she said with a half-smile .

“Why the bruises?”

“There was a brief dispute about his leadership which has been set down, and which, by your word, can be buried entirely.” .

Rokh Imal pressed his fingers over the embroidered waistband on his thawb, tracing the silky thread. It was the closest thing he had to an anxious habit.

“Nothing has changed, Shihrayan. You are not welcome here as before. You are not taken up again.” .

She said nothing. The sting was slight, because the words were expected.

Azetla returned to the low table and took the proffered seat on the woven rugs. He nodded deeply at Imal, hesitant to attempt any more Trekoan. So he waited. He held his tension well, but she could see the dark, chary energy in his eyes .

— Я не дуже довіряю речам, які ти приносиш мені на поріг — продовжив Імал низьким голосом — Хто він такий?

Вона трішки нахилила голову убік. Вона ще не була впевнена в своїх знаннях.

— Він корінний машеві. Родом з Рінаїму — вона призупинилась — Побожний. І він є командиром в тому батальйоні.

— Неможливо — відповів Імал.

— Аномально, так, але це правда. І ваш союз лише підтвердить це. Йому потрібен південний союзник з впливом, а тобі — в маурованській уніформі. Ось тому він і тут.

— Чи знає він, що це саме тому він тут?

Азетла закінчив молитися і незграбно намагався подякувати рабині Афїрі, яка віднесла миску з рушником.

— Звідки у нього синці?

— У них була невеличка суперечка щодо його лідерства, яку тимчасово вирішили, і яку твоїм словом можна завершити.

Рох Імал притиснув пальці до поясу своєї кандури, слідуючи шовковим нитям. Це було щось типу звички, коли йому неспокійно.

— Нічого не змінилося, Шираян. Тобі тут не раді як і раніше. Назад тебе ніхто не візьме.

Вона нічого не сказала. Укол від слів був легким, оскільки вони були очікувані.

Азетла повернувся до столу та сів на запропоноване місце на вовняному килимі. Він глибоко кивнув Імалу, вагаючись сказати щось ще на треконаській. Тож він чекав. Він тримався добре, але вона могла побачити в його очах темну настороженість.

— Чи він боїться тебе? — запитав Імал на трекоанській, передаючи йому рушник, що лежатиме на колінах протягом трапези.

“Is he afraid of you?” Imal said in Trekoan, handing Azetla a cloth that would rest on his knee throughout the meal.

She looked at Azetla as he laid the cloth with some instinctive knowledge—Saqirani Trekoans and West Mashevis shared many practices and beliefs. Although she looked him full in the face, he could not understand what she said.

“No, he’s not.” She paused. “Just careful. Anyway, he calls himself Azetla.”

Rokh Imal began to speak.

“Forgive me, my-brother. Forgive my slowness to welcome you and the curiousness of these circumstances under which we meet. And above all, forgive that it is a Shihrayan devil through whom I must speak.”

She looked wryly at Rokh Imal, but then she donned his manner, translating his words, his warmth, and every nuance she could glean from his posture. He relaxed almost instantly. Imal’s hands fell away from the embroidery and rested on his knees. When she translated, he always found it easy to forget her.

He was already tempted by using her as his mouth again, because he spoke only a little Maurovan, and he despised broken speech. Weak discourse gave the unjust impression of a weak mind and Rokh Imal took pride in his natural eloquence. He did not want it marred in translation, and she had always been able to carry everything perfectly intact. It was the reason he had tolerated her for so long, or at all.

“Thank you, my-Rokh,” Azetla said. He was still as a stone.

“Rest and take your ease, my-brother. You are my guest,” Imal said.

When Azetla heard her translation, he managed a grim smile. He adjusted his hands.

This was going to be interesting, she thought. Azetla could talk a slight dance, if forced—she had seen that proved—but he

Вона подивилася на Азетлу, поки той клав рушник, з майже інстинктивним знанням -- Сакіранські Трекоанці та Західні Машеві мають багато спільних практик та вірувань. Хоч вона і дивилася йому прямо в обличчя, він не розумів, що вона каже.

— Ні, не боїться. — вона призупинилася — Просто обережний. Хай там як, його звать Азетла.

Рох Імал заговорив.

— Пробач мене, брате мій. Пробач мою неквапливість привітати тебе та дивину тих обставин, за яких ми зустрілися. Та перш за все, пробач мені, що через шираянського диявола мені доводиться з тобою говорити.

Вона насмішливо глянула на Імала, але потім повністю відтворила його манеру спілкування, перекладаючи його слова, його тепло, та кожну деталь яку вона могла вирізнити з його постаті. Він відразу ж заспокоївся. Його руки відчепилися від поясу та лягли на коліна. Коли вона перекладала, він завжди про неї забував.

У нього не було вибору, окрім як користатися нею, як своїм язиком, оскільки він лиш трохи знав маурованську, і він ненавидів говорити на ламаній. Слаба розмова створювала невиправдане враження слабкого розуму, і Рох Імал пишався своїм вродженим красномовством. Він не хотів, щоб воно було викривлене в перекладі, а вона завжди передавала все з ідеальною точністю. Це єдина причина, чому він толерував її так довго, та терпів взагалі.

— Дякую, мій Роху — відповів Азетла. Він був непохитний як камінь.

— Розслабся та відпочинь, брате мій. Ти мій гість.

Коли Азетла почув переклад, він видавив похмуру посмішку, та переклав свої руки.

Це буде цікаво, подумала вона. Азетла був гострий на язик якщо притиснути — вона впевнилася в цьому — але він любив бути

preferred to be blunt and plain. It was more natural to him, and easterners had a reputation for candor. Trekoans, however, were masters at talking about anything but the matter at hand. They could have whole negotiations without ever overtly mentioning the ostensible subject. Forwardness, Rokh Imal had often said, is in such poor taste. It has no mercy or gentleness. It shows no brotherhood .

So Rokh Imal meandered his way around the real matter, and it took Azetla some minutes to stop giving excruciatingly straightforward answers and begin making those proper gifts of musing and elaboration that Trekoans so loved. When at last the room began to burst at the seams with the smell of cardamom, that was the sign that the conversation too could gain its flavor, for there would be food and drink at their lips to soften the harsh sound of truth and haggling .

It was Rokha Ayla—Imal's only wife despite the fact that having two or three was usually customary for a man of his position—who brought in the spicy coffee; thick as mud and sweet enough to break the teeth .

For a northerner, only a mere servant or slave would have waited upon them, not the tribal matriarch. Maurowans rarely noticed the subtle discourtesies Imal displayed toward them, and it was possible that Azetla did not recognize the honor given him. But she did, and it told her that Rokh Imal was far more excited by the presence of a Mashevi than he pretended .

Rokha Ayla barely glanced at her. She did not show surprise, and she did not break step. The Rokha settled the tray on the table and quickly brought another of a simple meze garnished with a costly eastern lemon—another honor—and a rather subversive third finjan of coffee. Then Ayla was gone without a word, for she would not suffer indignity by speaking in front of foreign men .

The Shihrayan looked at the finjan intended for her. She subtly brushed the back of her thumb twice over her mouth, in an

простим та прямолінійним. Це було більш природньо для нього, і східняки славилися своєю відвертістю. Трекоанці ж, навпаки, були майстрами балакати про все, окрім суті розмови. Вони могли провести цілі перемовини, не згадуючи тем насущних. Як часто казав Рох Імал: “Прямолінійність - прояв поганого смаку. В ньому нема ні жалю, ні лагідності. І ні краплі братерства.”

Тож Рох Імал кружляв навколо того, що було на повісті дня, і Азетлі довелося витратити декілька хвилин, аби перестати давати надзвичайно прямі відповіді та почати задумливо і по-філософськи базикати, як того люблять трекоанці. Коли ж кімната пропахла ароматом кардамону, тоді і розмова почала мати певний смак, бо їжа та напої пом'якшували правду та торги.

Пізніше Рох Аїла — Єдина дружина Імала, хоч чоловік його статусу по традиції міг мати і двох, і трьох — принесла пахучу каву; густу, мов смола, і солодку, аж зуби ломить.

Якби тут був північник, то тут були б лиш служки та раби, а не матріарх племені. Маурованці рідко помічали невеличкі прояви неповаги, які Імал проявляв до них, і цілком можливо, що і Азетла не розумів тої шани, що отримував. Але вона розуміла, і це видавало їй, що Роху Імалу було набагато приємніша присутність машеві, ніж він вдавав.

Рох Аїла майже не дивилася на неї. Вона не показала подиву, не спинялась. Рох поставила піднос на стіл і швидко принесла ще простого мезе, що було прикрашене дорогим східним лимоном - ще одна пошана - і дуже ризикований третій фіджан кави. А потім пішла ні проронивши ні слова, бо говорити перед чужинцями - принизливо.

Шираян подивилася на фіджан, призначений для неї. Вона легенько провела нігтем великого пальця по своїм губам двічі, що по давній, чудовій трекоанській традиції, означала вдавану

old, wonderfully useful Trekoan gesture showing innocence regarding someone else's error. Rokh Imal hated that Ayla should treat her as a guest and an equal, but by bringing the finjan, she did so. Ayla had always been more generous to her than Rokh Imal would have liked .

Ignoring order of precedence, the Shihrayan reached for the tiny cup before Imal did. She lifted the rich scent to her face, breathing the steam in slowly. One hot, soothing sip. Not as sweet this time, by blood. Ayla remembered. She clicked her tongue in satisfaction and rested the cup on the tray with the faintest of smiles offered, just to make Imal bristle. Just let her warm her tongue first, you will use it for hours, my-dear, Ayla used to say .

Now she was ready for them to begin negotiations. She would sit back and let them hammer it out themselves, and the less she added the better because they would trust their own agreements more if they used fewer of her independent words. But every now and again she might gentle Azetla's ungentle phrasing, or tell the Rokh something useful that Azetla was too cautious to say. If necessary. She had promised an alliance and, though she had little interest in honoring a promise, she had great interest in proving her capacity, and keeping her finger close to the pulse .

“So why is your battalion here, Mashevi? And why you rather than any of the northern high-bloods who came with you?” Imal said . She translated faithfully.

“I'm here because I am acting commander of this battalion, my-Rokh. And because this Sahr maneuvered it to be so. Our battalion is bound for Areo by Riada's order, but not for his reasons,” Azetla said, his shoulders straight and square. “The battalion rests under the Corra James Sivolne's name at present—and that of his advisor Lord Verris—and we oppose those tribes which Riada's army supports. Namely Qatlan.” .

As the words passed back through her mouth to Rokh Imal's ear, she watched the Rokh try and conceal his astonishment, his

необізнаність, щодо чужої помилки. Рох Імал ненавидів, коли Айла поводитися з нею як з гостем, чи рівним їм, і принісши фіджан, вона це знову зробила. Дружила завжди була добрішою до неї, як би її чоловік цього не любив.

Незважаючи на порядність, шираян схопила чашку кави, перш ніж це зробив Імал. Вона піднесла ароматний напій до свого обличчя, повільно вдихаючи пару. Цього разу не така солодка, о кров. Айла запам'ятала. Вона клацнула язиком від задоволення, і з легкою посмішкою, щоб побісити Імала, повернула чашу на тацю. Як казала Айла: “Дай їй розігріта свого язика, вона ж буде балакати для тебе годинами.”

Тепер вона була готова до перемовин. Вона відсяде в сторону і дасть їм можливість розібратися самим, і чим менше вона додасть своїх слів, тим краще, бо своїм власним обіцянкам вони будуть вірити більше, ніж її відсебенькам. Але час від часу вона зм'якшувала не такі вже і м'які слова Азетли, або сказала б Роху те, що машеві лишній раз побоявся розкрити. Якщо потрібно, звісно. Вона обіцяла, що буде союз, і хоч сам факт дотримання обіцянки її не хвилював, але, тримаючи руку на пульсі, показати свою спроможність це організувати вона хотіла.

— Тож, що тут робить ваш батальйон, машеві? І чому прийшов саме ти, а не хтось з північної шляхти, що прибули з вами?

Вона переклала достовірно.

— Я прийшов сюди, бо є чинним командуючим цього батальйону, Роху мій. І тому що ця сар привела мене сюди. Наш батальйон базується в Арео за наказом Ріади, але не за його планами. — промовив Азетла. Плечі його прямі. — Цей батальйон на даний момент закріплений за Корою Джеймсом Сіволне — І його радником лордом Верісом — і ми протистоїмо тим племенам, які підтримує армія Ріади. Тобто плем'я Катлан.

Як вона перекладала ці слова для Роха, вона спостерігала як він намагався приховати свій подив та своє захоплення. Він воював з

eagerness. He had been fighting Maurow's pet tribe since his youth. So had his father before him .

"You manipulated this." Imal looked at her, folding his fingers at his waistband.

"Which part?" she said with a light Saqirani lilt.

"You bring a Mashevi here as an ally to stir everything up, just so you can sink your teeth into some new bleeding," he said .

She said nothing in reply. Azetla had his intents. Verris had his. Imal had his. The three intersected just now. She did not know what would happen when they diverged, but that was far beyond her interest or concern. She had simply leapt upon the point where the roads crossed that she might maneuver through it all at will. Rokh Imal could not pretend to be surprised that she would keep her footing .

Besides, his anger at her was for the sake of his guilt. He was one step away from having made up his mind already. He longed for the days of his great, great, great grandfathers, the era of the East Trekoan-Mashevi alliance, in which so many Mashevi beliefs—the notion of the desert god himself—had bled into Trekoa and taken root. The only way for the south to survive upheaval in the north was to seize it as an opportunity. Rokh Imal would lament her presence, grind his teeth, and then he would take whatever she brought him with a ready hand. Especially something like Azetla .

"You are not of Riada in any way, then," Imal said at last, turning back to Azetla.

"No, my-Rokh," Azetla replied with quiet emphasis.

"And you owe nothing to Qatlan for the services they've rendered you?" .

Azetla was confused by this question as it was translated to him and looked to her for an explanation. "What services?" he asked her .

She shook her head dismissively and looked at Imal. "I led them to your allies and used your name," she clarified. "They've

підлеглими маурованцям племенами з самої юності. Так само як і його батько.

— Тож ти тягнула за ниточки — Імал подивився на неї, притиснувши пальці до поясу.

— Тобто? — запитала вона з легким сакіранським акцентом.

— Ти привела сюди машеві як друга, аби заварити нову кашу, лиш би напитися крові в новій різанині.

Вона не відповіла. Азетла мав свої наміри. Веріс — свої. Імал — також. Ця трійця прямо зараз пересікалися. Вона не знала, що станеться, коли вони розійдуться, але це її не хвилювало. Вона просто стрибнула в саму гущу подій, аби з маневрувати як їй заманеться. Рох Імал не приховував подиву від того факту, що вона спромоглася на це.

Окрім того, злився він на неї через свій сором. Він був за крок від прийняття рішення. Він давно чекав на повернення часів його пра-пра-пра-прадіда, епохи союзу між машеві та трекоанцями, коли так багато східняцьких вірувань -- навіть ідея про бога пустелі -- перетекли та укорінилися в Трекоа. Єдиний спосіб Півдню пережити зворушення на Півночі, так це скористатися цією можливістю. Рох Імал міг мучитися від її присутності, скребіти зубами, але все одно прийме, щоб вона йому не принесла. Особливо щось таке, як Азетла.

— Тож ти ніяк не пов'язаний з Ріадою. — Врешті промовим Імал, повертаючись до Азетли.

— Ні, мій Роху — підтвердив Азетла.

— І ти нічим не зобов'язаний Катлану, за ті послуги, що вони надали?

Азетла був здивований запитанням, тож він глянув на неї за поясненням. "Які ще послуги?" запитував він.

Вона похитала головою і звернувся до Імала.

never so much as struck hands with Qatlan except to defend against them.” .

Imal nodded slowly, his eyes keeping always to Azetla. “But there are Makars in your battalion. Many of them high-bloods.”

“Yes, my-Rokh,” Azetla replied. “And I have friends among them.”

“Cautious friendships, no doubt.”

“Even so.” .

Imal was thoughtful for several moments. He made a surprising decision to humble his tongue to the Maurowan language, and his imperfection in it.

“Careful, Mashevi. Our land with old hates. Old hates, old loves. Stirring air. Have a watch. Just to...have a watch of Makarish. But now, why...why the Tzal here? Why our salt-brick by you?”

Azetla narrowed his eyes. “What salt-brick? Tzal...”

She looked at Azetla sidelong until at last he turned to her. “Is that your name?” .

That made her laugh. She could not help it. Devil was her name to most. Unholy. Shihrayan. They were right to suppose it did not matter what a devil called itself; it truly didn't. It only mattered what the Gods called you and if they called you nothing, then that is precisely what you were .

“No,” she said. “It's only one of many things I've been called here. To buy a brick of salt in South Trekoa is a euphemism for purchasing a slave that is suspected to actually be Shihrayan. And Tzal is...just a poor way of pronouncing it.”

Azetla stared at her a few moments, but corrected himself quickly, turning back to Rokh Imal .

“Very well,” he said. “My-Rokh, the Sahr, the... Tzal...was taken captive by us in Sahr territory.”

Rokh Imal pressed his hand against his beard with a frown, and returned to his native tongue and her delivery of it.

— Я привела їх до твоїх союзників та скористалася твоїм ім'ям, -- пояснила вона -- Тож вони ніяк не взаємодіяли з Катланом, окрім як відбивалися від них.

Імал повільно кивнув, тримаючи погляд на Азетлі.

— Але серед батальйону є макарці. Багато з яких зі шляхетних родів.

— Так, мій Роху. І я маю друзів серед них.

— Недовірлива дружба, без сумніву.

— Хай навіть так.

Імал замислився на декілька мить. Він прийняв несподіване рішення заговорити на маурованській, хоч і зі своїми помилками.

— Обережно, машеві. Наша земля з давніми злобами. Давніми злобами, давньою любов'ю. Густяться хмари. Будь готовий. Просто... уважний будь за макарійцями. Тепер, чому... чому Тзал тут? Чому наша цегла солі з тобою?

Азетла примружив очі. -- Яка ще цегла солі? Тзал...

Вона не повертаючи голову дивилася на Азетлу, поки той не глянув на неї. -- Це твоє ім'я?

Це її розсмішило. Дуже вже кумедно їй. Більшість її кликало Дияволом. Нечестивою. Шираян. Вони правильно вважали, що немає значення, як себе кличе демон; воно і справді так. Мало значення лиш, яким ім'ям тебе кликали боги, і ніяк, то саме тим ти і будеш.

— Ні. — відповіла вона — Це просто одна з речей, яким мене називали.

“Купити цеглину солі” це евфемізм в Південному Трекоа для покупки раба, якого підозрюють, що той і справді Шираян. І Тзал... це просто погана вимова.

Азетла декілька мить дивився га неї, але потім повернувся до Роху.

— Добре. Міг Роху, ця Сар, ця... “Тзал”... була спіймана нашим батальйоном на території Сар.

“You went to Shihra?”

“Yes”

“You led them there of your own free will?” Imal said .

“No. We were sent. The Captain who commanded us was a good man, though northern. He was killed.”

“By the Shihrayan.”

“By the...yes.” .

She translated every word, enjoying talking of herself as though she were not present. It made them more uncomfortable than it did her. It galled Imal especially.

“But you didn’t kill her,” he said.

“Should I have?” Azetla asked calmly.

“I have asked myself that question many times.” .

She translated with a faint smile. It was the truth. How many times had he said as much to her face? .

“Riada wanted to make use of the salt-brick... of Tzal, my-Rokh,” Azetla said. “So we took it—her. We took the Sahr from him.” .

“A risky thing for you to have done, my-brother.” Imal breathed deeply, extending his hands and pressing them together. He hesitated and she knew why. All the warnings Imal would give Azetla about her must be done through her .

“You do serve the same God, do you not?”

Azetla gave Imal a look of uncertainty.

“God of the Desert, yes? God of Masheva and of old,” Imal emphasized. Azetla’s face cleared.

“Yes. I do. I serve my God and my people.”

“And your King?”

“My King serves neither,” Azetla said .

Rokh Imal’s eyebrows shot upward. Obviously that had not been the meaning of his question. By blood, more effort on her part could have brought no better result than this. Rokh Imal held the

Рох Імал притиснув руки до бороди та нахмурився, і після повернуся до рідної мови та її перекладу.

— Ви ходили в Шира?

— Так

— Ти вів їх туди з власної волі?

— Ні, нас відправили. Наш колишній капітан був хорошою людиною, хоч і з Півночі. Він був вбитий.

— Рукою шираян.

— Рукою... Так.

Вона переклала кожне слово, насолоджуючись розмовою по неї, неначе її і поруч не було. Це було більш ніяково їм, ніж їй. Особливо це дратувало Імала.

— Але ви її не вбили.

— А мав би? — спокійно запитав Азетла?

— Я задався цим питанням багато разів.

Вона переклала з легкою посмішкою. Бо це була правда. Скільки разів він це казав їй в обличчя?

— Ріада хотів скористатися цеглиною солі... скористатися Тзал, мій Роху, — сказав Азетла — Тож ми захопили це... її. Ми схопили Сар у нього.

— На ризик ти пішов, брате мій. — Імал глибоко вдихнув, протягнув руки та склав їх разом. Він вагався і вона знала чому. Усі попередження щодо тзал мали пройти саме через неї.

— Ти служиш тому ж Богу, чи не так?

Азетла невпевнено подивився на Імала.

— Бог Пустелі, так? Бог Машеви та давніх часів, — уточнив Імал. Обличчя Азетли прояснилося.

— Так, саме йому. Я служу своєму Богу та своєму народові.

— Як щодо твого Короля?

— Він не служив нічому зі згаданого.

Рох Імал підняв брови від подиву. Очевидно, що суть питання була не в цьому. В ім’я крові, вона б не принесла нічого краще за

Mashevi King in the same contempt as Qatlan. Both, as he saw it, were the hand of Maurow crushing their own people .

For the next few minutes her tongue spoke of what she knew not. Piety and devotion and holy writs. Two men who bowed their heads to a God and believed themselves to be as children to a father. It was all bitterly fascinating, and a thousand miles from her .

The Mashevis had always claimed to be the desert God's favored ones, though many had abandoned this God they used to hoard for the more visible divinities of Maurow and Makaria, or for the convenient nonsense of none at all. Some were said to worship gold, temple pleasures, or to set up shrines to their own knowledge .

Not Azetla. He was the kind that drove the prayers out of his mouth a thousand times a day like a lashing hoping it would make him holy. But only the Gods could make and unmake a thing holy, so she didn't understand why these pious people muttered until their tongues turned to dust. It was almost certainly useless .

It took nearly three hours and her voice running hoarse for the treacherous alliance to be forged. Azetla's Black Wren was to stand in direct support of Saqiran, and Rokh Imal was to stand in direct support of Azetla as head of the battalion when they reached Areo. He would accompany them and ease the introduction to Colonel Orde Everson of Areo, who was one of the precious few northerners Imal would tolerate .

She was glad when it was over. Azetla left to see to his men, and she was neither released nor retained by anyone, so she stood a moment adrift. But as she moved toward the back room of the Bin-Zari home, Rokh Imal stopped her .

“Why did you really come back? What do you want from me?”

“I want nothing from you,” she said .

Imal shook his head at her.

нього. Рох Імал ненавидів короля машеві так само як і племя Катлан. Він вважав, що вони обидва були кулаком маурову, що душать своїх людей.

Наступні декілька хвилин вона перекладала те, в чому не розумілася. Про побожність, відданість та святі писання. Два чоловіки, що кланялися богові, та вірили, що вони його сини. Це було до болю захопливим, але і дуже чужим для неї.

Мешеві завжди стверджували, що вони були обранцями Бога Пустелі, хоч багато з них і відвернулося від нього, на користь більш видимих божественностей Мауроу та Макарії, або ж зручному невіруванню. Деякі стверджували, що поклоняються золоту, храмовим втіхам, або ж створювали святині власним віруванням.

Але не Азетла. Він був з тих, хто готовий був мучати себе тисячами молитвами в день, в сподіванні, що це зробить його святим. Але лише Боги надавали і відбирали святість, тож вона не розуміла, навіщо вони бубнять свої молитви, поки не відпадуть язики. Це було майже абсолютно безглуздо.

На укладення альянсу витратили три години та її голос. Батальйон “Чорний Королик” Азетли напряму підтримує плем'я Сакіран, а Рох Імал напряму підтримує Азетлу як голову підрозділу, коли вони дійдуть до Арео. Він відправиться з ними та представить до командуючого аванпосту Полковника Орде Еверсона — одного з небагатьох північників, яких поважав Імал.

Вона була рада, що це скінчилося. Азетла пішов зустрітися зі своїми людьми, а вона вирішила трохи затриматись. Як вона рушила до покоїв будинку Бін-Зарі, господар зупинив її.

— Чому ти повернулася насправді? Чого ти від мене хочеш?

— Я нічого від тебе не хочу, — вона відповіла.

Імал похитав головою.

— Це ж твої шираянські забобони. Ти проллеш ріки крові, лиш би дістати якісь святі клаптики? Це причина твоєї появи?

— Ні.

“It’s that vicious Shihrayan superstition of yours. You would make rivers of blood to scrounge for some divine scraps? That’s still what this is about?”

“No.”

But probably yes. Where there was war, there was plunder, and she meant to strip the Gods bare. Until one turned and looked .

Imal’s face hardened with frustration. “You think getting your teeth into a Mashevi will make his God give you what your own have withheld from you?”

She had had enough of this. “I think you can gain no more ground against Qatlan without the Mashevi. Hate me, discard me, spit in my face; but remember that I brought you something you desperately need.”

She stepped to move past Imal to the women’s portion of the house.

“Out and around,” he said in a cold voice.

“I’m only going to speak to the Rokha,” she said.

“I know. Out and around. Don’t track your blasphemy through my home.” .

She gave a breathy laugh.

“You know, I never made you do anything, by blood,” she said as she turned to walk out. “And you’re still standing on the victory I handed you.” .

She did not wait to hear his reply. Walking around to the low entrance, she sought Rokha Ayla. She clicked her teeth against each other to keep from grinding them and pushed her way through the door, across the stone threshold, and into the slave’s quarters. Rokha Ayla was already there, waiting for her.

Ayla’s head was covered in pale blue cloth, her graying hair tucked almost entirely out of sight. She looked at the Shihrayan with a sort of gentle moral worry, as if picturing all the blasphemies she had inevitably committed since last she saw her .

The Shihrayan walked in without word or courtesy.

Але напевно так. Там де є війна, там і мародерство, і вона збиралася до нитки забрати у Богів. Допоки хоч один не зверне увагу.

Обличчя Імала застигло в одному вир від втоми.

— Ти думаєш причепившись до машеві, ти змусиш його Бога подарувати тобі те, чого не дав тобі твій власний?

Їй набридло це.

— Я думаю, що ти не переможеш Катлан без машеві.

Ненавидь мене, викинь мене, плюнь мені в обличчя; але пам’ятай,

що я принесла те, чого ти так потребував.

Вона пройшла повз Імала до жіночої частини будинку.

— Вшивайся звідси — холодно сказав він.

— Я лиш побалакаю з рохою.

— Я знаю. Вшивайся. Не розводь свою єресь по моєму будинку.

Вона посміялася на видиху.

— Знаєш, я ніколи не змушувала тебе нічого робити. — вона вже повернулася, щоб піти. -- але ти все одно стоїш на подарованій мною перемозі.

Вона вирішила не чекати відповідь. Блукаючи низьким коридором, вона побачила роху Айлу. Вона клацнула зубами, аби не скреготіти ними, та пройшла крізь двері, крізь кам’яний поріг та до рабських бараків. Роха вже була там, очікуючи на неї.

На голові Айли завжди була блідо-блакитна хустина, яка ховала повністю її сивіюче волосся. Вона подивилася на шираян з певним легким моральним занепокоєнням, наче уявляла всі ті святотацтва, які вона вчинила, з останньої їхньої зустрічі.

Шираян пройшла не сказавши ні слова.

“Will you not exhibit some respect for myself or this home?” Ayla said softly.

“I don’t have to anymore.” .

Rokha Ayla reached out and almost touched her wrist, pointing to the slave band that had been limned with servitude nine years ago. The Shihrayan pulled her hand back.

“That’s for protection,” she said coolly.

“If you take with you our protection, then you can bring back some respect.” Ayla’s voice softened. “Sit, at least, Tzal.” .

She did so in one smooth motion, softening ever so slightly at being called Tzal as though it was actually a name, rather than a thing. As though it was actually hers. Imal never used it quite that way and no one else used it at all anymore. It didn’t mean anything. It was just a sound Ayla had used when she wished to beckon her and wanted something easy and name-like with which to do it. It was also Ayla’s Trekoan mispronunciation of the Maurowan word “salt,” which ought to have driven her mad, but didn’t .

She could easily don the name as she rested, because it had a soft, worn quality. Like borrowed clothing that nevertheless fit just so. She could use it here, as she had used others elsewhere. There was no risk of her forgetting that it wasn’t the real thing .

Together, Tzal and Ayla ate the remnants of the meze that had been served to Imal and Azetla. This was what Ayla had always done for her. Imal disapproved, but did not forbid it, for Ayla was not easily overruled .

“You’re eating like you’ve been starved,” Ayla said.

“I was on prison rations until a few days ago,” Tzal said.

“Where have you been?” .

She did not answer, because she did not feel like explaining. She just savored each one of the briny olives, the tang and salt of them almost dizzying in their perfection .

— Чи не проявиш ти поваги до мене чи до цього дому? — лагідно запитала Айла.

— Я більш не повинна цього робити.

Роха простягла руку і майже торкнулася її запа’ястя, вказуючи на рабський браслет, який начепили дев’ять років тому. Шираян заховала руку.

— Це для захисту -- сказала вона.

— Якщо користуєшся нашим захистом, то можеш відповісти і повагою. — Лагідно сказала Айла — Присядь же, Тзал.

Так вона і зробила, трохи розслабившись від того, як її назвали “тзал”, неначе це її справжнє ім’я, а не якогось предмету. Неначе це справді була вона. Імал ніколи не користувався ним в такому сенсі, та і ніхто інший більше її так не кликав. Воно нічого не означало. Айлі був просто звук, яким би вона її кликала, тож вона взяла щось просте та хоча б схоже на ім’я. Також це була неправильна трекоанська вимова Айли слова “сіль” на маурованській, що мало б бісити її, але чомусь ні.

Вона легко приймала це ім’я, поки відпочивала, за його ніжність та певну зношеність. Воно наче запозичений одяг, що, тим не менш, ідеально пасує. Воно звалася ним тут, як і багатьма іншими в багатьох інших місцях. Вона не боялася забутись, що це не її істинне ім’я.

Разом, Тзал та Айла доїли залишки мезе, які подавали Імалу та Азетлі. Айла завжди дозволяла їй це робити. Її чоловіку це не подобалося, але і не забороняв, бо Айлою було важко командувати.

— Ти їси так, наче тебе морили голодом. — сказала Айла.

— Мене годували як в’язня донедавна.

— Де ти була?

Вона не відповіла, бо не хотіла пояснювати. Лиш скуштувала солоних оливок, ідеальний кисло-солоний смак яких майже паморочив її.

“Did you go...” Ayla’s mouth tightened over the question.
“Did you go home?”

Tzal nodded.

“And?” Ayla pressed.

“It was as I said it would be.”

Rokha Ayla’s shoulders fell.

“And of the Mashevi?” Ayla said.

“I thought he and the Rokh would suit each other, tactically speaking,” Tzal said. “The northerners are trying to bite each other’s necks, and regardless of which one bleeds out first, Saqiran can probably get something out of it.”

“What difference should it make to you what happens to our tribe?” Ayla said with a soft intimation and restrained smile.

Tzal rested her elbows on her knees and folded her fingers at her mouth.

“None. But you know how it is. Bloodlust serves better with an objective and I—”

“Stop that. I used to think you meant it, but the lie of it just wearies me now. And you too, I think,” Ayla said.

Tzal laughed. “Still hoping to cure me of my own blood, Rokha Ayla?”

Ayla did not respond but only shook her head, handing her the last of the lamb and a small cup of wine.

When Tzal had first come to Bir Herash, slave bands freshly tethering her to Rokh Imal, she had not understood why Rokha Ayla was so gentle with her, treating her like a runt goat in need of particular care. But she paid attention and learned the truth: Rokha Ayla had four sons and no living daughters. Indeed, she lost her only daughter—a child of two years—scant months before Tzal arrived.

That timing proved advantageous to Tzal. Most of Tzal’s work was blood and tongue and falsehood, but Ayla persisted in treating her like a young girl rather than a Shihrayan. The other slaves were

— Чи була ти... — Айла трохи вагалася запитувати. — Чи була ти вдома?

Тзал кивнула.

— І як? — Айла натиснула

— Була саме так, як я і казала.

Плечі рохи опустилися.

— А що з машеві?

— Я подумала, що він та рох — два чоботи пара, в тактичному плані. — пояснила Тзал. — На Півночі гризанина, і хто б не переміг, Сакіран певно може щось для себе вибити.

— Яка тобі різниця, що стане з нашим плем’ям? — Лагідно та зі стиманою посмішкою запитала Айла.

Тзал уперлася ліктями об коліна та склала пальці перед обличчям.

— Ніякого. Але ти ж знаєш як це. Кровожерливість слугує краще, коли є мета і я...

— Припина. Раніше я думала, що ти справді так вважаєш, але ця брехня просто мене втомлює. І тебе теж, здається мені. — сказала господарка.

Тзал засміялась

— Все ще сподіваєшся вилікувати мене від власної ж крові, роха Айла?

Вона не відповіла, але похитала головою, передаючи залишки баранини та келих вина.

Коли Тзал вперше прибула в Бір Гераш, як рабиня роха Імала, вона не розуміла чому роха Айла така добра до неї, ставлячись, як до слабкого козенятка, якому потрібен особливий догляд. Але вона звернула увагу і зрозуміла: роха Айла мала чотирьох синів та ні однієї доньки. Вона втратила свою єдину дворічну доньку всього за кілька місяців до появи Тзал.

Тож рабині просто пощастило. Її працею було вбивати та брехати, але Айла все одно ставилася до неї як до дівчиська, а не як

from enemy tribes and could never speak Saqirani dialect as Tzal could, nor imitate their manners so precisely .

Ayla always looked at her as though she was something dead, which through kindness she might raise to life or else something filthy that she might scour clean. If she just worked steady away. It fascinated Tzal, so she indulged her .

She let Ayla try her scouring, wasting her time and kindness. Still. She liked it. Ayla would give her fennel tea during her time—disgusting, anise-scented fennel tea that was nevertheless effective—and ask Imal to lighten her work. A few times he did. Once she gave Tzal her own herbed soap to wash the blood and tar out of her hair after the slaughter at Kabe-dir .

Honey and olives. Oil and salt. Small luxuries to Rokha Ayla, astounding ones to Tzal.

It all reminded her of one time, when she was little—so very little she was half afraid she had invented the memory out of whole cloth—and her eldest sister Sereya had drawn swirls of dampened ash along her arm during a ceremonial burning. Sereya had not done it for any purpose, other than to hold her little sister's arm and draw a beautiful thing. That was before the worst of everything, of course, and eventually Sereya would cry mercy of the Gods and cut her palms if Tzal touched her. But in that one uncertain memory, Tzal been half dizzy with the pleasure of having little ashen eddies painted softly on her arm .

So she would let Ayla be as uselessly, foolishly kind to her as she liked. Cool, clean water against the skin it was, and who could say no? .

When Uli, the slave girl, came to take the tray, Ayla asked her to fetch something. Uli did as she was told, then Ayla let her leave, because none of them liked to linger around Tzal .

Ayla took the small things Uli had left, wrapped them in a cotton cloth, and pressed it into Tzal's hand. A casp-nut of cedar oil

до Шираяна. Інші ж раби були з ворожих племен і не знали ні сакіранського діалекту, ні вмiли імітувати їхні манери, як це робила Тзал.

Айла завжди дивилася на неї як на привида, якого своєю добротою вона б повернула до життя, або як на щось бридке, що можна очистити. Треба лиш наполегливість. Це вражало Тзал, тож вона підігрувала.

Вона давала Айлі себе очистити, витратити час та доброту. Їй це подобалося. Айла приносила їй бридкий, але такий ефективний чай з фенхелем в “ті дні” і просила Імала зменшити навантаження. Інколи він навіть це робив. Одного разу вона дала Тзал своє трав'яне мило аби змити кров та смолу зі свого волосся після різанини в Кабе-дірі.

Мед та оливки. Олія та сіль. Невеличка розкіш для рохи, але величезна для Тзал.

Це їй нагадала випадок з дитинства — такою малою, що вона боїться, що це може бути вигадкою — коли її старша сестра Серея під час церемоніального спалення малювала вологим попелом на її руках. Вона не робила це ні для чого, окрім як щоб потримати руки молодшої сестрички та намалювати красу. Це було ще в хороші часи, звісно, і врешті Серея молила прощення у Богів та відрубала б її руки, якби Тзал торкнулася її. Але від цього, недостовірного спогаду, Тзал паморочилась від приємного відчуття невеличких попельних візерунків, що лагідно вимальовують на руках.

Тож вона дозволяла Айлі бути безрезультатно та по дурному доброю з нею. Це було так само приємно, як вмиватися після спекотного дня, то хто ж би відмовився?

Коли Улі, рабиня, прийшла забрати тацю, то господиня сказала їй дещо принести. Служка так і вчинила, тож Айла її відпустила, бо ніхто не любив бути поруч з Тзал.

Роха взяла ту невеличку дрібничку, загорнуту в тканину, та передала Тзал. То була дрібка кедрової олії та невеликий мішечок подрібненої гвоздики, кориці, кардамону та чорного перцю.

and a small sachet of crushed clove, cinnamon, cardamom, and black peppercorns .

Tzal smiled and, with a mocking half-bow in the northern style that she knew would rankle Ayla, she walked out, massaging the sachet of spices in her hand till the intoxicating scent broke free.

Тзал посміхнулася, та на північний манер вклонившись, аби роздратувати та посміятися з Айли, пішла, масажуючи мішечок спецій в руках, поки приємний запах не вирвався.

Chapter 2. Rendering J.L. Odom’s distinctive style into Ukrainian: the case of fantasy novel *By Blood, By Salt*

2.1 The author and the book

J.L. Odom is a new contemporary author who writes mostly in the fantasy genre. She originates from Oklahoma, USA, graduated from George Washington University with a degree in International Affairs with focus on Conflict and Security. She also served in the Marine Corps for five years from 2004 to 2009 as an Arab Linguist. (Goodreads, 2026)

The fantasy novel “By Blood, By Salt”, released in 2024, is her first written book, first drafts of which were created during her classes on Iraqi dialects at Fort Gordon. It’s the first book in the trilogy “The Land of Exile”. The book was nominated for the British Fantasy Award as the Best Newcomer of 2025. The plot follows Azetla, a slave-soldier of the Mashevi people, who is deployed with his battalion to find and capture a legendary devil of the Sahr region, by the order of the Emperor of Maurovan Empire. The narrative progresses as Azetla and his comrades become entangled in a multi-factional political coup, where motives and objectives of different inner factions of the Empire collide. The story is characterized by saturated description of different fictional local realias - such as traditions, clothing or way of speaking - of different tribes and peoples in the setting, and also rich usage of stylistic devices, all of which designed to create an immersive, culturally specific atmosphere with clear inspiration from real world regions of Middle East (Goodreads, 2026).

2.2 J.L. Odom’s distinctive style and literary devices in the novel

By Blood, By Salt is a fantasy novel, inspired by the author serving in US marine troops in the Middle East. Though, the whole story (and it was proved by all reviewers of the novel) reflects traditions, legends, and religion of the Middle East. These motifs became basic elements of her expressive and distinctive style.

By Katie Wales, the style is a noticeable manner of the author's expression (Wales, 2011, p 417).

Defining the role of style in translation, Jean Boase-Beier outlines the meaning of “distinctive” style as distinguishable from similar texts. Additionally, he characterizes the style of the text in its relationship to the writer, as an expression of choice, and in its relationship to the reader, as something to be interpreted by the target audience, thus it will definitely to achieve effects (Jean Boase-Beier, 2020, p. 4).

J.L. Odom’s distinctive style of writing was influenced by her military service as Arabic linguist and by Robin Mc Kinley, her favorite fantasy writer. But, at the same time she claims to be cemented to the real things in her fantasy. That explains big quantity of cultural and religious elements in her novel. Each tiny detail creates the author’s distinctive style of recreating life in desert with character-driven narration.

As the above said, Odom’s *By Blood By Salt* has a unique way of expressing the narrative and personal style. One of the most important things about the author's style is the prevalence of the allusions in the story. The setting of the book is heavily inspired by the arabic culture, as the author studied it for the service in Iraq. Because of this it is inevitable throughout the novel to notice subtle references to the existing rituals, traditions and customs of the real-life Middle-East, Arabic culture or Islam.

By plot all events are around the multilateral intrigue between different factions inside the Empire, such as tribes, opposition to the emperor and main characters that are all trying to survive. Parties of conflict are depicted with a high level of expressiveness that was realised through literal devices mirroring allusive inclusions to uncover the mystic and very complicated world of Middle East that became a main character of the novel.

This heavy reliance on expressive literary devices and rich descriptions is a defining feature of the author's style. This stylistic foundation is clearly rooted in specific rhetorical devices, the primary one being Allusions.

Allusion in literature, an implied or indirect reference to a person, event, or thing or to a part of another text (Britannica, 2026).

Odom recreates all the cultures and traditions of the novel through cultural allusions. Cultural allusions in the novel are realized in the form of references, as direct, although no direct ones, but they clearly reflect the real-world of Middle-East and, specifically Arab, culture.

As an example of this stylistic device we have a common ritual conducted before meal of one of the peoples in the setting:

"And he'll need to wash and pray before the meal. He's your sort." (Odom, 2024, p 329)

Here we can see almost direct allusion to the real-life islamic tradition, where they are also required to wash their hands and read a prayer before the meal. The next allusion, on the other hand, refers to mythology.

"A Shihrayan was a Sahr was a devil was a danger ." (Odom, 2024, p 319)

In this example the name of the devil "Sahr" is a reference to the demon from the Arabic lore "Sakhar". In both respective worlds their devil is believed to be responsible for the chaos in the lands. Also, it is possible that it could be a reference to the "Sihr", which in Islam refers to the spiritual crime that involves malevolent spirits, which may also be a parallel to the story of the novel.

"Imal's only wife despite the fact that having two or three was usually customary for a man of his position" (Odom, 2024, p 332)

And for the final example of allusions we have a reference to the practice of polygamy in the islamic culture, when one man could marry multiple women.

Allusion serves as a foundation for the Odoms fictional world and cultures in it. But, for purposes of rising tension, emphasizing some elements of the story or for creation of specific rhythm to text, the author creates parallel construction.

In spite of the fact that Allusion is a core literary device to dive deeply into the atmosphere of the life of people in the desert, there are other not less expressive literary devices that are the author's instruments to create special rhythm of military conflicts, bright scenes from life of different tribes with less colourful deserted background and strong characters able to survive in that reality.

One of the most prevalent literary devices for this is **parallelism**. This device connects parts of a sentence, or longer pieces, by using the same structure (McGuidan, 2007, p 15). In the novel it's often used with repetition of the same words to increase its force. In the novel, this literary device is used to create rhetorical force, tension and emphasis.

"Nothing more than that. No sleight of tongue, certainly not. No clever tricks. Nothing to see here." (Odom, 2024, p 318)

Here we can see how parallelism and repetition work in conjunction to create rhetorical force and emphasize skill of the character.

"Azetla had his intents. Verris had his. Imal had his." (Odom, 2024, p 334)

In this example it's used to emphasize the fact that every character on it's own and has different motives and objectives.

"Our land with old hates. Old hates, old loves." (Odom, 2024, p 335)

Here it's used in a more poetic way, emphasizing that local people remember every grudge they have, but at the same time are capable of compassion and remember more peaceful times.

"This with the understanding that the less attentive I ask my men to be regarding you, the more vigilant I will be. And the less merciful, should you prove me wrong in the slightest." (Odom, 2024, p 319)

And here parallelism is used for the rhetorical force, to give clear conditions of further cooperation between characters.

While parallelism serves as a tool to create emphasis, tension and rhythm, J.L. Odom

also utilizes such stylistic devices as metaphor and simile to provide specific imagery or details to the story.

Metaphor compares two different things by speaking of one in terms of the other (McGuidan, 2007, p 69). In the novel, it's often used not only for a style, but also to create direct comparison for a clear understanding of the situation. In the next example we can see how metaphor and parallelism are utilized together.

"To one who supports Riada, Trekoa is a wall and then a snare. To one who opposes him, it is a door and even ground." (Odom, 2024, 325)

Metaphor here in simple words explains the attitude of people of Trekoa to different groups and parallelism emphasizes this difference.

But the author also uses metaphors on its own, without any other stylistic device.

"...sink your teeth into some new bleeding," (Odom, 2024, p 334)

In the given example metaphor creates direct comparison between instigation and participation in the war with savage, almost animal behavior, which increases emotional impact.

"He was playing with fire. He knew that. But, hopefully, a controlled burn. And better risk being singed now, than being turned to ash later " (Odom, 2024, p 320)

Here the effect of burning is directly compared to the risk, but additional comparison to different states and ways of how fire may behave creates greater emotional impact and understanding of the situation .

While metaphor says that one thing is another, **Simile** focuses more on likeness of the compared objects. This stylistic device is described as a comparison of things that are already somewhat connected. (McGuidan, 2007, p 57). When they are utilized, they are used with such connectors as "as" and/or "like".

"...canopies stretched like patchwork between the stone and clay buildings". (Odom, 2024, p 325)

This simile creates a specific imagery of the environment. By comparing the structural elements to "patchwork," the author gives enough information to the readers about how the settlement looks without any additional descriptions.

"He was still as a stone" (Odom, 2024, p 331)

This example describes the firm posture of the character, by comparing him to the stone.

"Like borrowed clothing that nevertheless fit just so" (Odom, 2024, p 340)

For the context, this simile creates similarity between the name of the character and clothing. This comparison gives an in-depth look into a character's feeling about the name that was given to them. That it's not their real name, but they still use it because they like it or because it describes them well enough.

But heavy usage of comparatory devices is not the only stylistic peculiarity of the author. For the similar purpose as parallelism, in the novel we may also encounter a lot of hyperboles.

Hyperbole deliberately exaggerates some part of the statement or description to give it emphasis (McGuidan, 2007, p 24) J.L. Odom and characters within use this literary device to additionally emphasize elements of the story, to create a more clear image of the described world.

"He'll have been treated like a king. He's worth more than either of us bought and sold twice over." (Odom, 2024, p 315)

In this example the value of the discussed subject is exaggerated to emphasize this value. In combination with simile it gives readers and other characters understanding of how well the subject is treated.

"... thick as mud and sweet enough to break the teeth" (Odom, 2024, 332)

Intense sweet taste is described like it could cause physical harm, to emphasize how sweet it really is. Simile here, at the same time, serves as a description of a texture and density of a product.

"...even if they're a thousand leagues from what you want." (Odom, 2024, p 317)

This hyperbole exaggerates the difference between the given information and wants of the character. This creates greater emotional impact and provides a better understanding of a character's personality, that they are eager to hear any truth even if it's probably undesirable. But there are more ways how the author may create emphasis, not only through exaggerated statements or parallelisms.

Rhetorical Question is a question for which no answer is given, implied or expected because, in context, the answer is obvious (Turco, 2020, p 197) (McGuidan, 2007, p 43). In the novel they are usually used ironically, to emphasize absurd or uncommon situations, or even expand on a character's feelings or emotions.

“And what does one do with a charge that is armed and free? Linger and shift and tense the shoulders?” (Odom, 2024, p 315)

Here the rhetorical question emphasizes how absurd the situation occurred, that despite guards being assigned to oversee the prisoner, they cannot do much because the situation requires this prisoner to move freely and even be armed.

“Oh isn't he? Who is, then?” (Odom, 2024, p 323)

In this example rhetorical question utilized by a character to mock the other, questioning who is a real leader of the battalion.

“You will always force my hand, won't you?” (Odom, 2024, p 328)

And in this example literary device used to express frustration of the character. Additionally, this phrase gives us a glimpse into the relationship between characters.

As in any other fictional and moreover fantasy novel, this book contains a lot of **Descriptions**. They give detailed pictures of the character, places, sensations and events of the story. Though it can be argued that descriptions are not really a specific literary device, we believe that they also should be mentioned as it still serves as an essential world-building tool. Other literary devices are often utilized in combination with description to amplify its purpose, be it adding emotional charge or providing more details about the subject of description. What also should be mentioned about descriptions, that the author usually makes with great attention to detail, amplifying the immersion of the reader.

“She and Azetla were led through the first canopied room, lined with woven art and paneled with animal skins and richly dyed cloth. ... (Odom, 2024, p 327)

“.... Bits of copper, hammered paper-thin, were sewn into patterns, glinting by lamplight across the walls, calling to mind the River Saav shimmering under the sun. She had been dizzied by the sheer opulence when first she saw it, nine years ago .” (Odom, 2024, p 327)

Another example of description is portrait of typical representative of the Middle East with his strength and traditional clothes.

“Rokh Imal stood with casual authority on a floor of rugs. His beard was full and graying, but he was never one to seem aged or weak. He wore the traditional robe and head covering, the sole distinction from his people being the dye and intricacy of the leather band that kept the linen headcloth in place. The simplicity of the Saqirani band was said to show their “great modesty,” a saying which amused her, as they tended to utter it in prideful tones .” (Odom, 2024, p 327)

Odom's tendency to tell the story with specific details led to the use of enumerations as media to share them with the audience. Considering **Enumeration** as one of the simplest utilized literary devices, its importance is without any doubts. Enumeration is a simple list of words or phrases. In the novel it's for most of the time used as part of the description, providing details about the scene, to create emotional charge by listing things that could be associated with each other, or to create tension by listing things in an orderly manner.

“A casp-nut of cedar oil and a small sachet of crushed clove, cinnamon, cardamom, and black peppercorns.” (Odom, 2024, p 342)

It serves a simple descriptive function to create imagery of the object in the scene. Also, this device creates a feeling of how many different objects are currently shown to the character.

“For the next few minutes her tongue spoke of what she knew not. Piety and devotion and holy writs.” (Odom, 2024, p 337)

Here enumeration used to generalise the theme of discussion by listing topics that were mentioned in or associated with it. This could also indicate personal beliefs of the character, as they may show their atheistic attitude by listing things in such a simple manner.

“Lower the flags as a sign of respect and non-aggression. Do not attempt to engage the women in any fashion. Break marching form and let the Trekoans among them — there were only a mere dozen of distant Trekoan ancestry — walk at the front...” (Odom, 2024, p 322)

And here we can see how enumeration was used in the novel to describe a specific protocol for the characters of the novel. This creates tension, as usually such simple but precise instructions come before important events.

Descriptions and enumerations provide information about the objects, scenery or events that are currently happening and visible by characters. But the author also thought the book, for the purposes of world-building or additional characterisation, inserts some additional information, interrupting the main thought of a scene.

Another literary device to share details with the reader is **Parenthesis**, which is the insertion of material that interrupts the thought (Turco, 2020). As a form of "addition," it allows the author to add details about the world or thoughts and feelings of the character into the text without breaking the pace of a scene (Newmark, 1988). In Odom's novel, these structural interruptions are used to add information about the scene or setting, character feelings or thoughts.

This device is effective when the author includes physical sensations during the scene, guiding the reader's attention into the character's point of view.

"Then he curled his fingers securely around the Trekoan knife—the gash stung when he did so — and raised it with a calm gesture." (Odom, 2024, p 318)

In addition to physical sensation, parenthesis is also used to fulfill a "descriptive function" by delivering ethnographic data that defines the socio-cultural norms of the fictional world (Bal, 1997). This approach is evident in the description of local social structures, such as marital customs.

"It was Rokha Ayla—Imal's only wife despite the fact that having two or three was usually customary for a man of his position—who brought in the spicy coffee". (Odom, 2024, p 332)

Despite how simple this insertion is, it allows readers at the same time to expand their knowledge of the setting, and at the same time to recognise how knowledgeable the character is, for knowing such things about the other culture.

“She kept her eyes on the sketch-map—a simple little representation, lovely for its accuracy—and kept her voice soothing...” (Odom, 2024, p 323)

And in this example parenthesis is used to insert a little description about one of the objects in the scene, deepening immersion by providing such little but at the same important details.

All the above-mentioned literary devices became a significant part of Odom's distinctive style and became challenging for translation.

2.3. Translation techniques applied for rendering J.L. Odom's expressive narrative into Ukrainian

Main challenges in the translation of *By Blood, By Salt* is to, while rendering the source text, to preserve the author's style of writing and allusions while making target text natural for the Ukrainian language. For this purpose we utilized many different translation techniques and in this chapter we will analyse their usage. For this analysis we are using definitions of translation techniques by Lucia Malino and Amparo Hurtado Albir.

Translation of Allusion

Translation of the **allusion** requires us as translators to recognise them in the text and to try to preserve them as close as possible to the original, without any significant changes, as they serve at the same time as a part of the fictional setting and as a subtle reference to the real life cultures.

(1-s) *And he'll need to wash and pray before the meal. He's your sort. (Odom, 2024, p 329)*

(1-t) *“І йому потрібно умитися та помолитися перед їжею. Він твого **тупажу**.”*

Dealing with the allusion in the given example we utilized **particularization** and **variation**. Particularization was used as in the context of the book, character was often described to wash their face before the meal, while variation was used to preserve the original taunting tone of the speaker.

(2-s) *A Shihrayan was a Sahr was a devil was a danger. (Odom, 2024, p 319)*

(2-t) *“Шураян це Сар, Сар це дияволи, а дияволи це небезпека.”*

When it comes to the translation of proper names, we have to preserve them as they are to be faithful to the original, so we used borrowing.

(3-s) *Imal's only wife despite the fact that having two or three was usually customary for a man of his position (Odom, 2024, p 332)*

(3-t) *“Єдина дружина Імала, хоч чоловік його статусу по традиції міг мати і двох, і трьох”*

For the title we used borrowing, again, to be faithful to the original. We also used **reduction**, as we believe Ukrainian readers can still make the connection that if something is traditional then it's usual. Modulation (structural) was applied to organize good perception of the information in Ukrainian, and additionally, Amplification was used to add conjunctions “I” in Ukrainian translation.

Another example is allusion to typical Middle East settlements and way of life.

(4-s) *...stone and clay buildings, the goats and sheep being driven across the road to new grazing. (Odom, 2024, p 325)*

(4-t) *“...кам'яними та глиняними будинками. Кіз та овець переганяли по дорозі до нових пасовищ”*

The simple description of the village was rendered via literary translation.

This allusion is given by the author in the form reference-description to provide obvious similarity with real dress in the Middle East.

(5-s) *He was dressed in commonplace attire: a loose-fitted, long-sleeved linen cloth that fell all the way to his sandals with a simply decorated band about the waist. (Odom, 2024, p 326)*

(5-t) *“Він був одягнутий в місцеве вбрання: вільна льяна тканина з довгими рукавами, що спадала аж до сандалів, з просто прикрашеною стрічкою навколо поясу”.*

Particularization was used to underline typology of local dress and with “about” the manner of wearing decorated band was uncovered. And the simple description of the look also was for the most part rendered with literary translation.

Parallelisms and Repetition

While dealing with Parallelisms and Repetition it was important to preserve the structure of the original, as it creates rhetorical force and emotional impact, but also avoid unnecessary repetitions of the same words, as they are unnatural for Ukrainian language.

(6-s) *Nothing more than that. No sleight of tongue, certainly not. No clever tricks. Nothing to see here. (Odom, 2024, p 318)*

(6-t) *“Нічого більш. Ніякого красномовства, чи кмітливих трюків. Нічого.”*

In the given example we relied on **reduction** to avoid phrases and constructions that are foreign to the Ukrainian language, making it more natural. As a literal translation of “sleight of tongue” would sound unnatural and a little bit rude for the target language, we used **variation**.

We preserved the original structure and some repetition, as we believe it still looks natural for the target language.

(7-s) *Azetla had his intents. Verris **had** his. Imal had his.* (Odom, 2024, p 334)

(7-t) “Азетла мав свої наміри. Веріс - свої. Імал - також”.

Here we preserved the structure of the original, but to avoid unnatural for the Ukrainian language repetition of the same word, we used **reduction** of the verb within second repetition and discursive creation within third .

(8-s) *Our land with old hates. Old hates, old loves.* (Odom, 2024, p 335)

(8-t) “Наша земля з давніми злобами. Давніми злобами, давньою любов'ю.”

In the context of the book, the speaker is not fluent in the language he's using in the example, and because of that speaks in an awkward way. We decided to use just literal translation to preserve incorrect speech, supported with transposition of verb “hates” into noun «злобами» and changing singular to plural, to create a more natural sounding in Ukrainian translation .

The following example is a combination of parallelism and repetition.

(9-s) *She did not show surprise, **and she did** not break step* (Odom, 2024, p 319)

(9-t) *Вона не показала подиву, не спинялась.*

To make the whole phrase more natural for the Ukrainian language, **reduction** of second repetition was used.

(10-s) *Small luxuries to Rokha Ayla, astounding ones to Tzal.* (Odom, 2024, p 342)

(10-t) “Невеличка розкіш для рохи, але величезна для Тзал.”

Here we applied transposition, changing the grammatical category of number from plural to singular, as it's more natural for Ukrainian language in the given context. By removing a name of a character via **reduction**, leaving only the title, we avoided repetition of the same words. The same is with reduction “ones”.

Metaphor

Rendering of **metaphors** requires preserving original meaning while trying to find or create comparisons that will be understood by target language readers.

(11-s) *To one who supports Riada, Trekoa is a wall and then a snare. To one who opposes him, it is a door and even ground.* (Odom, 2024, 325)

(11-t) “Для прихильників Ріади, Трекоа це спочатку стіна, а потім — пастка. А для його суперників — чиста стежина.”

For better sounding in target language we used amplification. Next we used discursive creation. We believe the literal translation of “door and even ground” would sound unnatural in Ukrainian language, so we created a temporary equivalent that in the context should have the same meaning of friendliness.

(12-s) *...sink your teeth into some new bleeding.* (Odom, 2024, p 334)

(12-t) “...аби напиться крові в новій різанині”

To preserve original meaning while rendering this part into Ukrainian we utilized Modulation. In the first case, it was said with other words, in the second – we overviewed the same actions by another angle.

(13-s) *He was playing with fire. He knew that. But, **hopefully**, a controlled **burn**. And better risk being singed now, than being turned to ash later* (Odom, 2024, p 320)

(13-t) “Він грався з полум'ям, він знав це. Але все було під контролем. І краще ризикнути обпалитися зараз, ніж перетворитися за золу потім.”

While dealing with this segment we applied **reduction** with transposition of adverbial modifier in English to noun in Ukrainian, which caused insignificant, but still a little loss in emotional impact, although meaning was unchanged. Modulation was applied, as we believe this word is more appropriate in target language than a simple literal translation.

(14-s) *Braced from head to foot, waiting for the bite to come.* (Odom, 2024, p 325)

(14-t) “Напружений з голови до ніг, чекаючи на підлість в свою сторону.”

A more generalized word was used, as Ukrainian language doesn't have a direct analogue. Modulation was utilized, although with some stylistic losses, but with preserved meaning, as literal translation would be unnatural for Ukrainian readers.

(15-s) *Cool, clean water against the skin it was...* (Odom, 2024, p 342)

(15-t) "Це було так само приємно, як вмиватися після спекотного дня..."

Here we expanded on the original idea via Modulation, creating a simile in the target text, so a target language reader could imagine this feeling more clearly.

Simile

Our translation of **similes** within the J.L. Odom's narrative is preserving their purpose as "world-building instruction", that ground fictional setting and compares its elements to objects and sensations that may be more familiar to readers, trying to maintain sensory intensity of the original.

(16-s) *...canopies stretched like patchwork between the stone and clay buildings.* (Odom, 2024, p 325)

(16-t) "...навіси простягалися мов зиште з клаптиків простирadlo між кам'яними та глиняними будинками."

Here we focused on replication of the similar visual imagery of the original using literary translation, but also we used amplification to describe a word that does not exist in Ukrainian language. By doing so we preserve the author's simplistic description of the environment, and allow Ukrainian readers to imagine more clearly J.L. Odom's fictional setting.

(17-s) *He was still as a stone* (Odom, 2024, p 331)

(17-t) "Він був непохитний як камінь."

In this example we used particularisation, as this highlights at the same a posture of the character and his mental state, which was appropriate in the context of the scene.

(18-s) *Like borrowed clothing that nevertheless fit just so* (Odom, 2024, p 340)

(18-t) "Воно наче запозичений одяг, що, тим не мени, ідеально пасує."

Here we used modulation, to change perception of clothing from ordinary to admired.

(19-s) *treating her like a runt goat in need of particular care.* (Odom, 2024, p 341)

(19-t) "ставлячись, як до слабкого козенятка, якому потрібен особливий догляд."

Reduction was applied to avoid repetition of the same word that occurred in the source text. We used generalization as in target language we don't have a direct equivalent.

Hyperbole

Our translation of **hyperboles** usually didn't include any significant changes from the source text:

(20-s) *He'll have been treated like a king. He's worth more than either of us bought and sold twice over.* (Odom, 2024, p 315)

(20-t) "За ним й надалі доглядатимуть як за королем. Він дорожчий за кожного з нас, будь ми хоч двічі продані та куплені."

For this hyperbole we utilized amplification, so the text looks adequately for the target language readers and Literal translation to preserve the messaging of the original, as we believe that it still looks and sounds natural for the Ukrainian language.

(21-s) *... thick as mud and sweet enough to break the teeth* (Odom, 2024, 332)

(21-t) "густу, мов смола, і солодку, аж зуби ломить."

As "thick as mud" in the literal translation would have more negative connotation in the target language, we created a temporary equivalent via discursive creation that would be more familiar to the Ukrainian readers. For the second case with teeth we applied modulation making it familiar to Ukrainian readers as far as ordinary saying was changed to idiomatic.

(22-s) *...even if they're a thousand leagues from what you want.* (Odom, 2024, p 317)

(22-t) "навіть якщо вони і близько не сходяться з твоїми бажаннями."

We applied discursive creation here to convey the same idea in the more familiar way for the target language readers.

(23-s) *You would make rivers of blood to scrounge for some divine scraps?* (Odom, 2024, p 338)

(23-t) *“Ти проллєш ріки крові, лиш би дістали якісь святі клатки?”*

Particularization and Generalization were both utilized to render information in familiar for target audience way.

(24-s) *...drove the prayers **out of his mouth** a thousand times a day **like a lashing**...* (Odom, 2024, p 338)

(24-t) *“...готовий був мучати себе тисячами молитвами в день...”*

We utilized Structural modulation render it close to Ukrainian formation of thoughts. **Reduction** of “out of mouth” and “like a lashing” was applied as it is quite clear for the readers to understand the process of praying.

Rhetorical Questions

Although it is not a problem to translate **rhetorical questions** in itself, it is important to convey that specific irony or emphasis that the author intended.

(25-s) *And what does one do with a charge that is armed and free? Linger and shift and tense **the shoulders**?* (Odom, 2024, p 315)

(25-t) *“Та й що можна поробити з в’язнем, що вільно вештається зі зброєю? Стирачати поруч та щупитися від напруги?”*

First, we utilized Transposition of the adverbial modifier “armed” to noun «зі зброєю» and adjective “free” to adverb “вільно” to correct it sounding Ukrainian well. Next, variation and some **reduction** was used, to create a more natural look of the sentence for the target language without any loss in the meaning.

(26-s) *Oh, isn't he? Who is, then?* (Odom, 2024, p 323)

(26-t) *“О, ось воно як? Ну, а хто тоді?”*

Modulation was applied here to create wittier phrase in Ukrainian while keeping the mocking nature of the original. Also, Structural modulation was used to make it better sound in Ukrainian.

(27-s) *You will always force my hand, won't you?* (Odom, 2024, p 328)

(27-t) *“Ти завжди викручуватимеш мені руки, чи не так?”*

We used Modulation in this example, as we believe these two phrases have the same meaning in both languages.

(28-s) *Will you not exhibit some respect for myself or this home?* (Odom, 2024, p 339)

(28-t) *“Чи не проявиш ти поваги до мене чи до цього дому?”*

Modulation and **reduction** were used to make the target text look natural for Ukrainian readers.

(29-s) *...and who could say no?* (Odom, 2024, p 342)

(29-t) *“...то хто ж би відмовився?”*

We used Modulation to convey the same meaning in a more natural way for the Ukrainian language.

Description

Translation of description for the most part required from to preserve the original imagery of the described scene.

(30-s) *She and Azetla were led through the first canopied room, lined with woven art and paneled with animal skins and richly dyed cloth. Bits of copper, hammered paper-thin, were sewn into patterns, glinting by lamplight across the walls, calling to mind the River Saav shimmering under the sun. She had been dizzied by the sheer opulence when first she saw it, nine years ago .* (Odom, 2024, p 327)

(30-t) “Її та Азетлу провели скрізь першу наметову кімнату, що була обкладена витворами тканого мистецтва, обшита шкурами тварин та яскраво пофарбованими тканинами. Мідні частинки, пласкі мов папір, були пришиті до візерунків, та блистіли по всіх стінках від світла ламп, що мало нагадувати собою ріку Саав під сонячним сяйвом. Її паморочила сама по собі розкіш, коли вона це вперше побачила 9 років тому.”

In the translation of this part we used amplification, to give more information what exactly characters can see inside. And borrowing, for the proper name of the river. Modulation was also applied for the better sounding in target language. And majority of descriptive text was translated with structural modulation

(31-s) *Rokh Imal stood with casual authority on a floor of rugs. His beard was full and graying, but he was never one to seem aged or weak. He wore the traditional robe and head covering, the sole distinction from his people being the dye and intricacy of the leather band that kept the linen headcloth in place. The simplicity of the Saqirani band was said to show their “great modesty,” a saying which amused her, as they tended to utter it in prideful tones .* (Odom, 2024, p 327)

(31-t) “Рох Імал стояв на застеленій килимами підлозі з невимушеною владністю. У нього була велика та вже сивіюча борода, але сам він не здавався ні похилим, ні слабким. Він носив традиційні роби та покриття голови, і все, що його виділяло від його людей це барви та витонченість шкіряної пов'язки, що тримала лляну тканину на голові. Кажуть, що простота сакіранської пов'язки відображала їхню “велику скромність”, що смішило її, оскільки пояснювали вони це доволі гордовито.”

In this fragment we applied borrowing for the names and the title. Amplification, Modulation and Structural Modulation were used to make the target text more natural.

(32-s) *He was easy to recognize from a distance, for his had always been a buoyant stride, eager like a boy's. He was dressed in commonplace attire: a loose-fitted, long-sleeved linen cloth that fell all the way to his sandals with a simply decorated band about the waist. As he neared and saw it was her, he smiled in astonishment and touched his trim, youthful beard. He had been **almost** bare-faced when she last saw him.* (Odom, 2024, p 326)

(32-t) “Його було легко впізнати здалеку, бо він завжди мав цю енергійну, хлопчачу ходу. Він був одягнений в місцеве вбрання: вільна лляна тканина з довгими рукавами, що спадала аж до сандалів, з просто прикрашеною стрічкою навколо поясу. Як він підійшов ближче та упізнав її, він посміхнувся від подиву та доторкнувся до своєї підстриженої, юнацької борідки. Як вона бачила його востаннє, у нього майже не було ні волосинки на обличчі.”

In this example we heavily relied on Established equivalent for all clothe elements in this description. We utilized **Reduction** to convey the same meaning while using less words. Particularization was applied to render clear context of the scene. And Structural modulation was applied to render adequately text into Ukrainian.

Enumeration

Enumeration, as a simple list of object, didn't require from the translator to significantly change the structure of the text

(33-s) *A casp-nut of cedar oil and a small sachet of crushed clove, cinnamon, cardamom, and black peppercorns.* (Odom, 2024, p 342)

(33-t) “То була дрібка кедрової олії та невеликий мішечок подрібненої гвоздики, кориці, кардамону та чорного перцю.”

For this example in our translation we used for the most part a simple literary translation, using already established equivalents for the names of spices listed here. In addition to that we also used amplification for a more natural look in the target language

(34-s) *For the next few minutes her tongue spoke of what she knew not. Piety and devotion and holy writs.* (Odom, 2024, p 337)

(34-t) “Наступні декілька хвилин вона перекладала те, в чому не розумілася. Про побожність, відданість та святі писання.”

Particularization was applied for the better look in the target language. Other elements of this enumeration were translated literally.

(35-s) *Lower the flags as a sign of respect and non-aggression. Do not **attempt to engage the women in any fashion**. Break marching form and let the Trekoans among them—there were only a mere dozen of distant Trekoan ancestry—walk at the front... (Odom, 2024, p 322)*

(35-t) “Опустіть прапори в знак поваги та миру. Ніяк не взаємодійте з місцевими жінками. Поруште маршовий стрій, та дозвольте трекоанцям - серед бійців було не більше дюжини з таким давнім походженням - йти попереду”

Modulation was applied to avoid negative constructions in translation. For the better look in the target language we applied Amplification. **Reduction** was also used to emphasize that this is the order or instruction with clear demands. Borrowing was utilized to render proper names of the people in the setting of the novel.

(36-s) *There was, no doubt, some wrangling, justifying, and many clever euphemisms to be bandied about.*

(36-t) “На ньому, без сумніву, прозвучали деякі суперечки, виправдання та дуже багато кумедних евфемізмів для подальших чуток.”

To make this fragment more natural and substitute words and phrases that are unnatural for the Ukrainian language, we utilized amplification, Particularization was used to emphasize implied fun that the narrator had during this event.

(37-s) “*Without it you would have neither Trekoan, nor Makarish, nor Maurowan, nor any truth or lies,*”

(37-t) “Без нього ти не скажеш ні трекоанської, ні макарійської, ні маурованської, і не будь якої іншої брехні чи правди”

To preserve tension of the original scene we decided to use amplification.

Parenthesis

In case of **parenthesis**, the structural interruption caused by this rhetorical choice is rendered without any significant changes to preserve the dual-layered reading experience of the original.

(39-s) *Then he curled his fingers securely around the Trekoan knife — the gash stung when he did so — and raised it with a calm **gesture**. (Odom, 2024, p 318)*

(39-t) Далі, він обхопив пальцями трекоанський ніж — від чого рана на руці запекла — та спокійно підняв його

We used modulation and changed emphasis in simultaneous events to cause and effect, as in Ukrainian language it's more natural. In the end we also applied **reduction**.

(40-s) *It was Rokha Ayla—Imal's only wife despite the fact that having two or three was usually customary for a man of his position — **who** brought in the spicy coffee . (Odom, 2024, p 332)*

(40-t) “Пізніше Роха Айла — Єдина дружина Імала, хоч чоловік його статусу по традиції мів мати і двох, і трьох — принесла пахучу каву.

As in the context of the scene character does this after some time, we decided to apply discursive creation, emphasising this difference in time. With this change we also applied **reduction**, removing at this point rudimental words.

(41-s) *She kept her eyes on the sketch-map—a simple little representation, lovely for its accuracy—and kept her voice soothing... (Odom, 2024, p 323)*

(41-t) “Вона не відривала очей від замальовки мапи - вона була простою, але доволі точною - і продовжила говорити спокійно”

Established equivalent was used to preserve the meaning of the word. Discursive creation was utilized, to make this additional information look more natural in the target language. Modulation and variation were utilized for the same purpose.

(42-s) *Indeed, she lost her only daughter—a child of two years—scant months before Tzal arrived.* (Odom, 2024, p 341)

(42-t) “Вона втратила свою єдину дворічну доньку всього за кілька місяців до появи Тзал.”

In this fragment we decided to remove construction used in the original and implemented given information into the main though. We did so, as this way target text will look natural for the Ukrainian reader. Reduction was done for the same purpose. Additionally, amplification and Modulation were used to render the word that doesn't have an established equivalent without losing the original meaning.

Conclusions

In conclusion, during our work on this project, we fully translated selected fragments of the novel *By Blood By Salt* by J.L. Odoms from English into Ukrainian. Our authors effectively rendered the author's original style, which is characterized by a heavy usage of allusions and stylistic devices, without any significant loss in the meaning or atmosphere.

In our analysis of J.L. Odom's style, we discovered, is distinguished by a heavy usage of allusions, in combination with different literary devices and detailed artistic descriptions. With foundation on the author's knowledge and experience, allusions to the arabic culture served as foundation to the setting of the book and as a familiar element in the fantasy world for the readers. Also, descriptions in the novels are defined with a rich amount of detail, aimed to provide a clear image to the readers and reinforce immersion. We discovered that parenthesis and rhetorical questions were the most prevalent literary devices in the selected fragments, making it up 15,2% of all literary devices. Followed by Metaphors (14,1%), Simile (12,1%), Descriptions and Parallelisms (10,2%), Enumerations and Hyperbole (9,1%), Allusion (5,1%) (See Appendix A).

We also summarized and analysed translation techniques that were applied during the process of translation of the selected fragments. Although during our translation some aspects of the author's style was lost due to differences in languages, we still successfully conveyed the atmosphere and messaging of the original. Our analysis showed us that the most productive technique was Modulation, comprising 20.4% of all applied translation techniques. This was followed by Literary Translation (17,6%), Reduction (14,8%), Amplification (10, 2%), Particularization (7,4%), Discursive creation and Borrowing (6,5%), Variation (5,6%), Generalization, Transposition and Established Equivalent (3,7%) (See Appendix B).

List of References

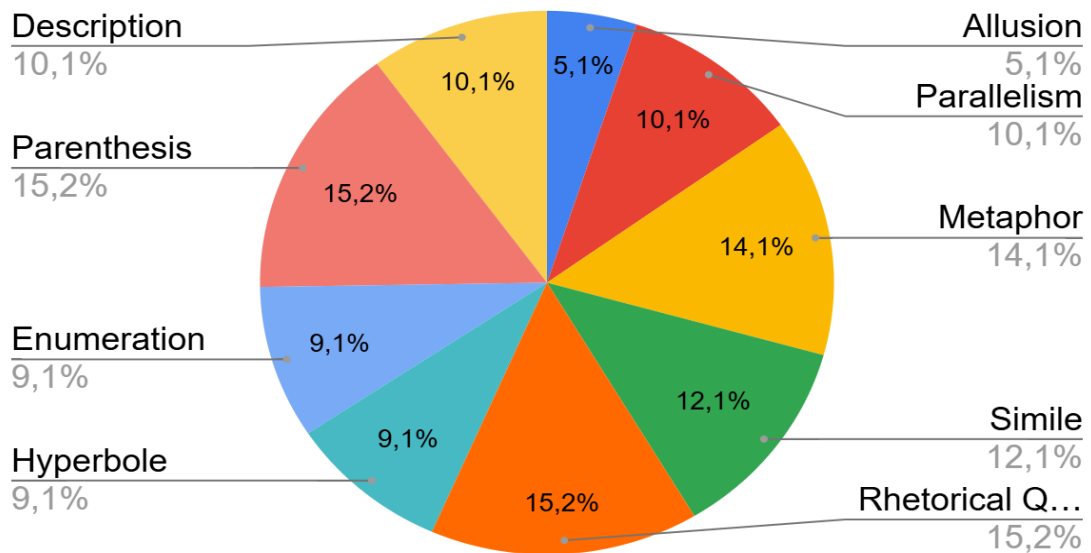
1. Aquilina, M. (2014). *The Event of Style in Literature*. New York: Palgrave Macmillan.
2. Baker, M. & Saldanha, G. (Eds.). (2020). *Routledge Encyclopedia of Translation Studies*. (3rd ed.). NY, London: Routledge.
3. Baldick, C. (2015). *The Oxford dictionary of literary terms* (4th ed.). Oxford: Oxford University Press.
4. Bane, T (2012). *Encyclopedia of Demons in World Religions and Cultures*. McFarland & Company, Inc.
5. Boase-Beier, J. (2020). *Translation and style* (2nd ed.). New York : Routledge.
6. Boase-Beier, J. (2014). *Stylistic Approaches to Translation*. NY, London: Routledge.
7. Britannica editors (2026). *Allusion*. Retrieved from: <https://www.britannica.com/art/allusion> (date of access 30.05.2026).
8. Childs P. and Fowler R. (eds). (2006). *The Routledge dictionary of literary terms*. US, Canada: Routledge.
9. Danto, A (2007). *Narrative and Style*. USA: The American Society for Aesthetics. The Journal of Aesthetics and Art Criticism, Vol. 49, No. 3. (Summer, 1991), pp. 201-209. Retrieved from: <https://www.jstor.org/stable/i217894> (date of access 30.05.2026).
10. Harris, R. A. (2018). *Writing with clarity and style: A guide to rhetorical devices for contemporary writers* (2nd ed.). Abingdon, New York: Routledge.
11. Gambier, Y., & van Doorslaer, L. (Eds.). (2010). *Handbook of translation studies*. Volume 2. Amsterdam : John Benjamins Publishing.
12. Gambier, Y., & van Doorslaer, L. (Eds.). (2013). *Handbook of translation studies*. Volume 4. Amsterdam : John Benjamins Publishing.
13. Gibbons, A., & Whiteley, S. (2018). *Contemporary stylistics: Language, cognition, interpretation*. Great Britain: Edinburgh University Press.
14. Jonathan Crain (2024). Military Precision Meets Cultural Depth in J. L. Odom's Fantasy Debut, *By Blood, By Salt* / An interview with J.L. Odom, the author of 'By Blood, By Salt' / Retrieved from: https://jonathancrain.substack.com/p/military-precision-meets-cultural?utm_campaign=post&utm_medium=web (date of access 30/05/2026).
15. Koelb, J (2006). *The Poetics of Description*. New York: Palgrave Macmillan.
16. Land of Exile #1. *By Blood, by Salt*. J.L. Odom. Retrieved from: <https://www.goodreads.com/en/book/show/208819132-by-blood-by-salt> (date of access 30/05/2026)
17. Lugea, J. & Walker, B. (2023). *Stylistics: Text, Cognition and Corpora*. Switzerland: Palgrave Macmillan.
18. McGuigan, B. (2007). *Rhetorical devices: A handbook and activities for student writers*. USA: Prestwick House.

19. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). *Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach*. *Meta*, 47(4), 498–512.
20. Mosley, W (2019). *Elements of Fiction*. US: Grove Press.
21. Newmark, P. (1988, 2009). *A Textbook of Translation*. London: Prentice Hall.
22. Odom J.L. (2024). *By Blood, by Salt*. US: Azimuth.
23. Parks, T. (2014). *Translating Style. A Literary Approach to Translation. A Translation Approach to Literature*. (2nd ed.). Abingdon, New York: Routledge.
24. Phelan, J. (ed.). (2005). *A Companion to Narrative Theory*. Blackwell Publishing. UK: Wiley-Blackwell (A John Wiley & Sons, Ltd., Publication)
25. Spackman, J (2012). *Expressiveness, Ineffability, and Nonconceptuality*. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism*, Vol. 70, No. 3 (SUMMER 2012), pp. 303-314. Published by: Wiley on behalf of The American Society for AestheticsWiley. Retrieved from: <https://www.jstor.org/stable/i40138726> (date of access 30.05.2026)
26. Simpson, P. (2004). *Stylistics: A Resource Book for Students*. US, Canada: Routledge.
27. Stevens, G. (2011). *The Theory of Descriptions*. New York: Palgrave Macmillan. DOI 10.1057/9780230343191
28. Strunk, W. (2011). *The Elements of Style*. US: The Elements of Style Press.
29. Turco L.(2020). *Book of Literary Terms: the genres of fiction, drama, nonfiction, literary criticism, and scholarship*. /2nd ed./ US: University of New Mexico Press.
30. Truby, J. (2022). *The Anatomy of Genres: How Story Forms Explain the Way*. New York: Picador (Macmillan Publishing Group).
31. Wales, K. (2011). *A Dictionary of Stylistics*. New York: Routledge.
32. Wolf,W. and Bernhart, W. (eds.). (2007). *Description in Literature and Other Media*. Amsterdam, New York: Rodopi B.V
33. Wood, M. (1999). *Elements of fiction writing: Description*. Ohio: Writer's Digest Books.

Appendices

Appendix A

Literary Devices in the source text

Appendix B

Utilized translation techniques

